

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

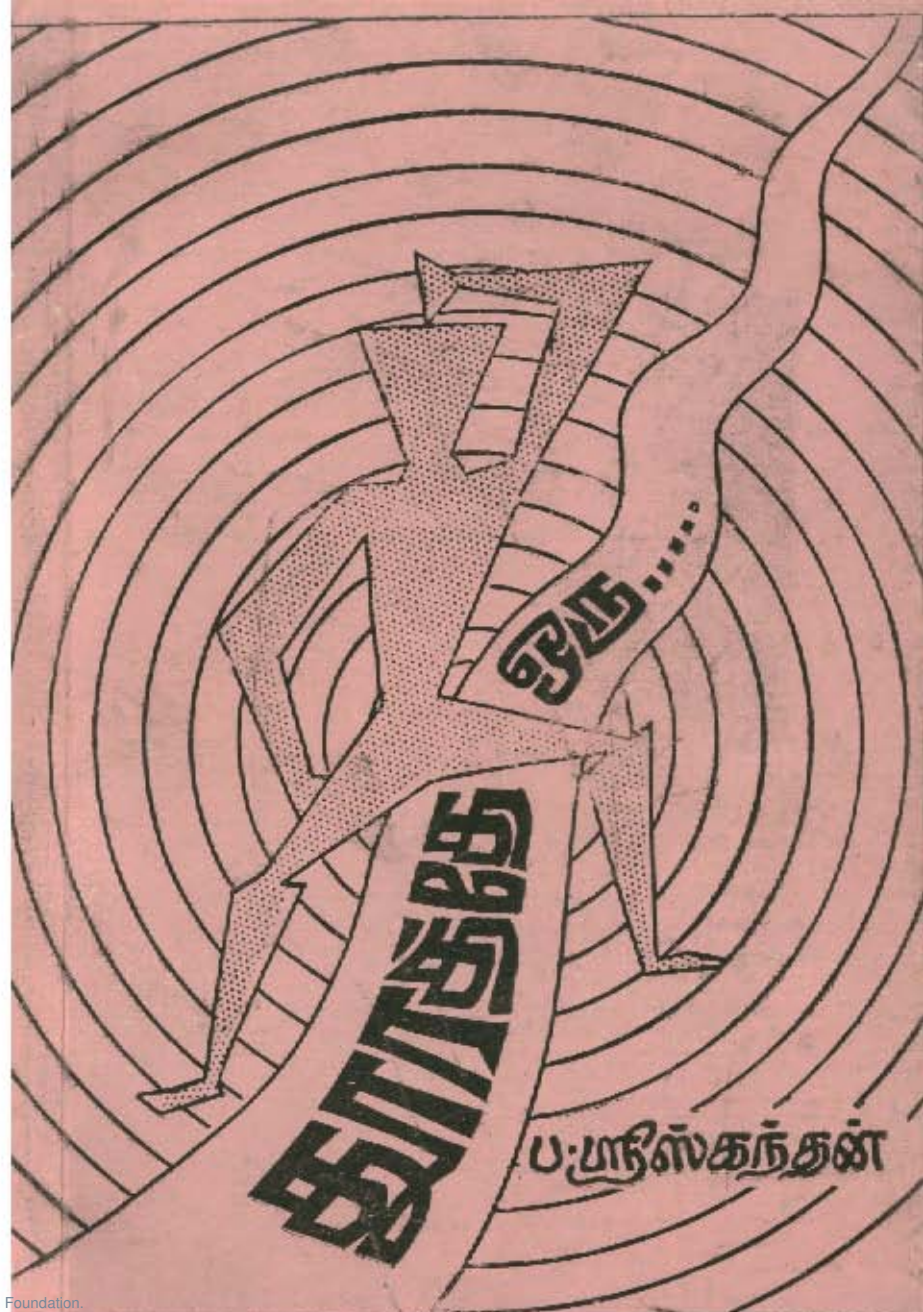

கனெப்பூமியாம் அரியாலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் இந்த இளம் நாடகாசிரியர் தனது பரியோவான் கல்லூரித் தமிழ்மன்ற நாடகப் பிரதியாக்சப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற “உலகமே உன்னால்” என்ற நாடகத்தின் மூலம் நாடக வலகுக்குப் பிரவேசித்தார். இவர் எழுதி, நடத்த “திராகதீபம்” “அனாதையின் சீதம்” ஆகிய நாடகங்கள் முறையே யாழ்ப்பாணத்தில் நுட்பநிலையம், கதேசிய திருநாள் விழாவினர் ஆகியோர் நடாத்திய நாடகப் போட்டிகளில் முதற்பரிசு பெற்றவை.

நேயல் கல்லூரி கலைவிழாவில் இவரது “பரதேசிங் கோலங்கள்” என்ற சமூகப் பிரக்ஞையினை நாடகப் பரிசு பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

இது நூலுருவில் வரும் இவரது முதல்படைப்பு. தொடர்ந்தும் வருமென எதிர்பார்ப்போம்.

மரினவர் விஞ்ஞான சமூக சேவைக் கழகம்
கொழும்பு - 13.

தாரத்தே ஒரு . . .

(நாடகங்கள்)

எழுதியவர் :

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

மாணவர் விஞ்ஞான சமூகசேவைக் கழக வெளியீடு

கொழும்பு

1982

தூரத்தே ஒரு

நாடகங்கள்: ஓர் ஆத்மா அழுகிறது

தூரத்தே ஒரு

என்றே ஒருநாள் !

இந்நூலில் உள்ள எந்த ஒரு நாடகத்தையோ அல்லது அதன் பகுதியையோ ஆசிரியரின் அனுமதியின்றி மேடையேற்றக்கூடாது.

THOORATHE ORU

By P. SRISKANTHAN

Published by Students Science & Social Service Society
Colombo - 13.

Printed at Sri Parwathy Press, Jaffna.

First Edition - Feb 1982

at - New Kathiresan Hall
Bambalapittiya.

Price Rupees Five

சமர்ப்பணம்

என்ர

அம்மாவுக்கும்

அப்பாவுக்கும்

பதிப்புரை

நூலாசிரியர் ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன் எழுது கழக ஆலோசகர்கள் மூவரில் ஒருவர். கழகத்தின் கலை, கதம்ப நிகழ்ச்சிகளில் தீவிர பங்கேற்றவர். இவரது நாடகங்கள் சமூகப் பிரக்ஞை மிக்கனவாகவும், சிந்திக்கத் தூண்டுவனவாகவும் உள்ளன. அதனால் அவற்றை நூலுருவில் கொண்டுவருவது எமக்கு அவசியமாகப்பட்டது.

தலைநகர்வாழ் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள் தொடக்கம் வறிய அனாதைச் சிறார்கள் வரை கழகம் தன் தொண்டினை ஆற்றிவருவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அந்தவகையில் இப்புத்தக முயற்சி அதன் இன்னோர் வடிவம்.

இந்நூலை வெளியிடுவதில் நான், சக ஆலோசகர் திரு. தி. விக்னேஸ்வரன் மற்றும் அங்கத்தவர்கள் அனைவருடனும் சேர்ந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

எ. யோ. செபஸ்டியன் தாசன்
ஆலோசகர்
மாணவர் விஞ்ஞான
சமூக சேவைக் கழகம்

கொழும்பு - 13
08-02-1982

SCIENCE LANGUAGE
IS OUR
SERVICE AMBITION

என்னுரை

எனது எழுத்துக்கள் அச்சில் கோர்க்கப்படுவது இது தான் முதல் தடவை. ஆம்! பிரசுரத் துறைக்கு நான் புதியவன். என்றாலும் இந்நாடகங்களை நீங்கள் விமர்சிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. அவை என்னை உரமேற்றும் என எதிர்பார்ப்பேன்.

இந்த நாடகங்கள் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்காக எழுதப்பட்டு, நாளை நெறியாள்கை செய்து மேடையேற்றியவை. அதனால், நடிகர்கள் வசனங்களை எவ்வாறு, எந்நிலையில் இருந்து, எப்படிப் பேசவேண்டும் என்ற ஆழமாக, ரசனைமிக்க, நாடக அமைப்பு என்மனதில் இருந்தது. ஆனால் அதனை நூலுருவில் வடித்தபோது, அந்த அம்சங்களில் சில வாசகர்களுக்குப் புரியாமல் விளக்கமற்றுப் போய்விடுமோ என்ற ஐயப்பாடு எனக்கு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இனி அவற்றைத் தவிர்க்க முயல்வேன்.

எனது நாடகங்கள் நடிகப்படுவதைவிட, சொல்லப் படுவதே கூடுதலாக இருப்பதாக க. பாலேந்திரா அவர்கள் ஒருமுறை என்னிடம் சொன்னார். முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. ஆனால் கல்லூரிக் கலைவிழாக்களில் இருப்பதே நிமிடத்தில் நடிகப்பட இவை எழுதப்பட்டதால், அந்த அமைப்புமுறை தவிர்க்க முடியாமல் போனதாகவே உணர்கிறேன். இந்நாடகப் பாத்திரங்கள் நானும் நீங்களும் பெரும்பாலும் சந்தித்தவையே.

இந்நூலை வெளியிடும் கொட்டாஞ்சேனை மாணவர் விஞ்ஞான சமூகசேவைக் கழகத்துக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

400/2, நாவலர் வீதி,
அரியாலே, யாழ்ப்பாணம்.

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

இவர்களுக்கு...

- ★ சிறுவயதில் இருந்தே என் நாடக முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைத்த நண்பர்கள் சுதர்சனன், கிருபாகரன்
 - ★ களம் அமைத்துத் தந்த, அரியாலே சுதேசியத் திருவிழா நிர்வாகம்
 - ★ அரியாலே சனசமூக நிலையம் கொட்டாஞ்சேனை, மாணவர் விஞ்ஞான சமூக சேவைக் கழகம்
 - ★ பாத்திரங்களுக்கு உயிரூட்டிய சகோதரர்கள் சாந்தரூபன், தயாளன், பிரேம்குமார், உமேஷா, மகேந்திரன், ஷரி, யோகேந்திரன், கிருஷ்ணகுமார், அன்டனற் குரூஸ்
 - ★ இந்நூல் வெளிவர ஊக்கம் தந்த நண்பர்கள் எ.யோ.செபஸ்டியன் தாசன் தி. விக்கேஸ்வரன்
 - ★ இந்நூலை வெளியிட்ட விஞ்ஞான சமூக சேவைக் கழக மாணவர்
 - ★ அட்டைப்படம் தந்த S. கிருஷ்ணகுமார்
 - ★ இந்நூலைச் சிறப்பாக அச்சிட்ட ஸ்ரீ பார்வதி அச்சக உரிமையாளர் திரு.சி.ரவீந்திரன்
- அச்சக ஊழியத்
தோழர்கள்
- அனைவர்க்கும்
என
நன்றிகள்.
- ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

ஓர் ஆத்மா அழுகிறது

முதல் மேடையேற்றம் : ஐப்பசி 1980 — விவேகானந்த சபை மண்டபம், கொழும்பு.

இரண்டாவது மேடையேற்றம் : கார்த்திகை 1980 — நவரங்க கலாமண்டபம், கொழும்பு.

மூன்றாவது மேடையேற்றம் : தை 1981 — பேராதனைப் பல் கலைக் கழக மண்டபம்.

இந்த நாடகம் தனி ஒருவனின் பிரச்சனையின் வடிவங்களை—அவன் தன் எண்ண அலைகளை விளக்க முற்படுவது போல் தெரிந்தாலும், அவனுடாகச் சமுதாயத்தின் அவலங்களைத் தொட்டிருப்பதாகவே நான் உணர்கிறேன்

இளைஞனின் கால் நூற்றாண்டுப் போராட்டத்தை முப்பது நிமிடத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டப்படுவதால், பாத்திரங்கள் ஆறுதலாக, அமைதியாக எதையோ வெறித்துப்பார்த்து யோசித்தவாறு பேசுதல் நன்று. நாடகம் முழுவதும் வயலின் சோக இசையும், அபிநயங்களின்போது டிரம்ஸ் இசையும் நாடகத்துக்கு உயிரூட்டுவதாக இருக்கும். நிறப் பொட்டொளிகளில் நாடகம் நிகழ்த்தப்படுவது சிறப்பைத் தரும்.

இதன் அங்கம் II: அழுத இந்த ஆத்மாவுக்கு கிடைத்த தொரு விடிவு. விரும்பின், இதனுடன் சேர்த்தோ அன்றேல் தனியாகவோ மேடையேற்றலாம்.

ஓர் ஆத்மா அழுகிறது

(மேடையில் நடுவே இளைஞன் செல்வன் நிற்கிறான். அவனைச் சுற்றி நால்வர் கரிய உடையில் அவனை நோக்கியவாறு முகத்தை மேடையில் புதைத்து நிலையில் இருத்தல் (பஞ்சாங்க நமஸ் காரம்போல்) இவர்கள் முறையே கல்வி, காதல், கடமை, வேலையில்லாமை ஆகிய அவனது பிரச்சனைகளைப் பிரதிநிதிப் படுத்துவார்கள். மேடையின் முன்னால் ஒரு மூலையில் எடுத்துரைஞர் நிற்கிறார். இளைஞன் எப்போதும் ஒளிப்பொட்டினுள் (Spot Light) நிற்க, ஏனையோர் பார்வையாளர்களுக்கு முகம் கொடுக்கும்போது --- உரையாடும்போது மட்டும் அவர்களுக்குப் பொட்டொளி செலுத்தவேண்டும்).

[நின்ற நிலையில் இளைஞன் நடத்தல்]

எடுத்துரைஞர்: இந்த நாடகத்தில் கதை எண்டு ஒண்டும் பெரிசா இல்லை. காட்சிகள் எண்டு எதுவுமே இல்லை. சும்மா ... சாதாரணமா ... எங்கட வீட்டிலே ... உங்கட வீட்டிலே நடக்கிறதுதான் ... ஓம்! இது ஒரு இளைஞனைப் பற்றியது .. எங்கை போறதெண்டு தெரியாமல் எப்படி வாழுறதெண்டு தெரியாமல் ... மனசிலே மகிழ்ச்சியும், நிம்மதியும், அமைதியும் இல்லாமல் ... இந்த நாட்டிலே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற எத்தனையோ இளைஞர்களில் இவனும் ஒருத்தன்

இளைஞன்: [நின்றவாறு சிறிது நடத்தல்போன்று அபிநயம். பின்னர் வந்த பாதையை ஏக்கத்துடன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, வெதும்பியவாறு]

ஓ! இருட்டு ... ஒரே இருட்டு பெரிய இருட்டு ... இப்பவும் இருட்டு ... இனியும் இருட்டு ... பேந்தும் இருட்டெண்டா ... (மீண்டும் நடத்தல்)

எடுத்துரைஞர்: கல்லும் முள்ளும் காலுக்கு மெத்தை கல்லும் முள்ளும் காலுக்கு மெத்தை

[இராகத்துடன் தொடர்ந்து சொல்லல், நடையின் வேகத் திற்கு ஏற்ப இதன் சுருதியும் கூடி, பின் நடை ஓய சுருதியும் குறையும்].

இளைஞன்: (அமைதியாக) நான்தான் செல்வன். இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே பிறந்து 24 வருஷமாப் போச்சு ... இவ்வளவு வேகமா பூமி சுழலுமெண்டு நான் நினைக்கேலை... என்ற அப்பா ஒரு சாதாரண கிளரிக்கல் சேவன்ட் ... அப்ப, எங்கட வாழ்க்கை எவ்வளவு போராட்டமா இருக்கும் எண்டு உங்களுக்குத் தெரியும் ... அம்மா ... ஓ ... அம்மா இருக்கிறா. ஆனா அவளுக்குச் சமையலை விட்டா வேறே ஒண்டும் தெரியாது. இதைவிட, எனக் கொரு அக்காவும், தங்கச்சியும் இருக்கினம் ... ஓம்! கல்யாணத்துக்குக் காத்துக்கொண்டுதான் ... (பெருமூச்சு எட்ட்வாறு) ... இவையனைவிட என்னைப்பற்றித்தான் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கூடச் சொல்லவேணும் ... நான் உந்த அற்வான்ஸ் லெவல் சோதனையிலே வலு திறமா பாஸ் பண்ணினான். ஆனால், பிறகு ஐஞ்சு வருஷமா நான் சும்மாதான் இருக்கிறேன்.. இப்பதான் தெரியுது ... நான் வெறும் காவாலியா... பெரிய கழுசறையா... என்ற எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடிய அந்த ஐஞ்சு வருஷத்திலேயும் எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லாமல் ... எந்தவித கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் ... வெறும் ஆற்று வெள்ளத்தோடு அள்ளப்பட்டுப் போற வள்ளம்போல... சீ ... எப்படி நான் அடிபட்டுப்போனேன் ...

(நால்வரையும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு) ஓம்! சொல்ல மறந்துபோனேன்.. நீங்களும் கேக்கேலை இவையள்தான் என்ற பிரச்சனைகள் ... இவையள்தான் என்ற பிரச்சனைகள். (கல்விப் பிரச்சனையைக் காட்டி) இதோ! என் முன்னால் இருக்குதே - இதுதான் சின்ன வயசிலிருந்தே நிழல்போல என்னைத் துரத்திக்கொண்டு திரியும் கல்விப் பிரச்சனை ... என்ற கல்விப் பிரச்சனை.

(கல்விப் பிரச்சனை உரக்கச் சிரித்தவாறே இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்தியவண்ணம் நிமிர்ந்து முழந்தாளில் இருத்தல். இவ்வாறு ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் தன்னை அறிமுகப்படுத்தும்போது செய்தல் வேண்டும்.)

எதுவுமே செய்ய ஏலாமல் ... எதற்குமே வக்கில்லாமல் . என்னை வாட்டி வதைக்கும் வேலையில்லாப் பிரச்சனை இது. (பின்னால் திரும்பி) மூதேவிமாதிரி அந்த மூலையில் இருக்குதே ... அதுதான் என்ற காதல் பிரச்சனை இது ஓ ... இது ... இதுதான் என்ற கடமைப் பிரச்சனை ...

கல்வி: கல்விப் பிரச்சனை.

வேலை: வேலைப் பிரச்சனை.

காதல்: காதல் பிரச்சனை.

கடமை: கடமைப் பிரச்சனை.

('நால்வரும் சேர்ந்து உரக்கச் சிரித்தல்)

இளைஞன்: (ஆத்திரத்துடன் நால்வரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு) நிறுத்துங்கோ ... நிற்பாட்டுங்கோ ... ஏன் சிரிக்கிறியள் . என்னத்துக்கு சிரிக்கிறியள் . எனக்கு எனக்கு எவ்வளவு பிரச்சனைகள் ...

எடுத்துரைஞர்: ஆருக்குத்தான் பிரச்சனை இல்லை ... எங்கை தான் இப்ப பிரச்சனை இல்லை ... பிரச்சனையே இல்லாத வாழ்க்கை ... அது சுருதி இல்லாத பாடல் மாதிரித் தான் ஆனால், இவன் ? பிரச்சனைகளையே பிரச்சனை ஆக்கி அந்தப் பிரச்சனைக்குள்ளே வாழ்ந்துகொண்டு, வாழ்க்கையை பிரச்சனை ஆக்கி ... பிரச்சனையே வாழ்க்கை ஆக்கி .

[இப்போது கல்விப் பிரச்சனை எழ முயற்சிக்கிறது. ஆனால், அதை இளைஞன் தடுப்பதுபோல் அபிநயம். பின்னர் அவனையும் மீறி அது எழுந்து ஒரு மூலையில் வந்து நின்றவாறே]

கல்வி: (சோகத்துடன்) என்னை எப்படியாவது படிப்பிச்சுப் போடவேணும் என்று என்ற அப்பா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார் ... தன்ர மகனை ஒரு எஞ்சினியரா ... பெரிய டாக்டருத்தரா ... அல்லது ஒரு அக்கவுண்ட்ரோ ... ஆக்கிப் போடவேணும் என்று எப்பிடி ஆசைப்பட்டவர். நான் தான் அவரின்ற ஆசைகள் எல்லாத்தையும் நிராசையாக்கிப்போட்டன் .. படிப்பு எண்ட பருவ காலத்தைப் பாழடிச்சுப்போட்டன்

இளைஞன்: அழு ... இப்ப அழு ... நல்லா அழு ... சும்மா, படிக்கவேண்டிய வயசிலே படிக்காமல்

கல்வி: (ஆத்திரத்துடன்) இல்லை! சின்ன வயசிலே இருந்து நான் நல்லாத்தானே படிச்சனே ... ஏன்? ... அற்பவான்ஸ் லெவல் சோதனையிலேயும் நான் நல்ல ரிசல்ட் எடுத்தனே ...

இளைஞன்: எண்டாலும், உன்னோட யூனிவெர்சிட்டிக்குப் போக முடியேலேத்தானே !

கல்வி: ஓம் ... என்னோட யூனிவெர்சிட்டிக்குப் போக முடியேலேத் தான் ... ஆனால், அது என்ற பிழையில்லை ... என்ற பள்ளிக்கூடத்திலே பிழை. நான் கடைசியா அற்பவான்ஸ் லெவல் படிக்கேக்கை ஒரு பாடத்துக்கு ஆசிரியரே இருக்கேலை ... இன்னொரு பாடம் படிப்பிச்ச மாஸ்டர் நைஜீரியாவிலே வேலை கிடைச்சுப் பாதியிலே போட்டார் ... மாற்றலாகி வந்துபோன மாஸ்டர்மார் பலர் சேர்ந்து மற்றொரு பாடம் .. இப்பிடித்தான் ... உது மட்டுமே ... பரிசோனைக் கூடம் என்று ஒரு வெறும் கட்டிடம் தான் மிஞ்சிக் கிடந்தது.

இளைஞன்: நீ சொல்லுறதும் ஒருநியாயமே? ... ஆடத்தெரியாதவள் மேடை சரியில்லை என்ற மாதிரி! ... ஏன் ... உதே பள்ளிக்கூடத்திலே உன்னோட படிச்ச உதயன் டாக்குத்தருக்கு எடுபடேலையே? ...

கல்வி: ஓம்! அப்ப அவன் நாலு பாடத்துக்கும் ரியூசன் எடுத்தவன். அவனைப்போல ரியூசனுக்குப் போறதுக்கு எங்கட வீட்டிலை வசதி இருக்கேலை ... எண்டாலும் நான் என்றபாட்டிலை படிச்சன் நல்லாப் படிச்சன் ... விடிய விடியப் படிச்சன் ... ஆனால், அவங்களோடே போட்டி போட என்னுலை முடியேலை.

எடுத்துரைஞர்: உது மட்டும் இல்லை. எங்கட கல்வி அமைப்பும் அப்பிடித்தான் கிடக்கு. நிலையான ஒரு கல்வித் திட்டம் இல்லாமல் ... பாடத் திட்டம் இல்லாமல் ... ஏதோ மாவட்டம் எண்டும் ... மெரிற் எண்டும் ... மாறி மாறி மாணவர்களைக் குழப்பிக்கொண்டு ... நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்கோ ... உந்த அற்வான்ஸ் லெவல் படிக்கிறவர்களிலை ரெண்டு வீதம்தானே வாசிட்டிக்கு எடுபடுகினம். மிச்சத் தொண்ணூற்றெட்டு வீதமும் தாங்கள் படிச்ச படிப்பாலை எந்தவித பிரயோசனமும் இல்லாமல் வெளியிலைதானே நிக்குனம்! ...

இளைஞன்:- அப்ப வாசிற்றிக்குப் போக முடியாமல் போற பொடியன் எல்லாம் இப்ப உன்னை மாதிரி இவ்வளவு காலமும் சும்மாவே திரியிறுன்கள் ... ? நீயும் மற்றவங்களைப்போல ஐ. சி. எம். ஏ., சாட்டர் எண்டு ஏதாவது செய்து இருக்கலாமே ? அல்லது இங்கிலன்ட், இந்தியா எண்டு போய் ஏதாவது படிச்சிருக்கலாம்தானே ... !

கல்வி: ஐ. சி. எம். ஏ., சாட்டர் எண்டு படிக்க ... அல்லது இங்கிலன்ட், இந்தியா எண்டு போய்ப் படிக்க ... எங்க லிட்டை காசென்ன ஆயிரம் ஆயிரமா கொட்டியே கிடக்கு! அடுத்த நேரச் சாப்பாடே போராட்டமா இருக்கேக்கை ... ! நாங்கள் மட்டுமே ... ? இப்பிடி எத்தனை பெடியன் ... ! எத்தனை குடும்பம் ... !

(கல்விப் பிரச்சனை வந்து பழைய இடத்தில் முன்போல வே அமர்தல்)

எடுத்துரைஞர்: ஆம்! அவனைப் பொறுத்தவரை வாழ்க்கை என்ற ஆற்றிலே கல்வி என்கின்ற அணை முற்றுகவே உடைஞ்சுபோச்சு. பொம்மலாட்டத்திலை ஆட்டுவிப்பவனின் எண்ணப்படி ஆடுகிற பொம்மைகள்போல விதி என்ற கையால் அவன் ஆட்டுவிக்கப்படுகின்றான் ... எவ்வளவு காலத்திற்கு அவன் இப்படியே வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடப்பான் ... குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்க வேண்டியவன், குடும்பத்துக்கே பாரமாய் அதைவிட உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம் என்பார்களே ... ஆம்! அவன் இப்போ வேலை தேடும் படலத்தில் ...

இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலை ... வானம் பார்த்த பூமிகளை நம்பி வறண்டுபோன கமக்காரர், தங்கட பிள்ளைகளைப் படிப்பிச்சு, கவர்மெண்டிலை உத்தியோகம் எடுப்பதுதான் வாழ்க்கையின்ர சொர்க்கம் எண்டு நினைச்சு நிலைமைதான் இண்டைக்கும் அதிலை சில வளர்ச்சிகள், மாறுபாடுகள்.

[வேலைப் பிரச்சனை மெல்ல எழுந்து முன்னால் உள்ள மற்றைய மூலைக்குச் செல்லல். அங்கு அவனுக்கு நேர்முகப் பரீட்சை நடக்கப்போகிறது. இவன் நேரத்தைப் பார்ப்பதும், உள்ளே பார்ப்பதுமாக நிற்கிறான். மணிச் சத்தம் கேட்கிறது. உள்ளே போவதுபோல் அபிநயத்தல். "Good Morning Sir" என்று சொல்லியவாறே File லைக் கொடுத்தல். பின் தலையாட்டல். உரையாடல் நிகழ்கிறது. எல்லாமே அபிநயம். இடையிடையே யோசித்தவாறு ...]

1. வேலை: Parden Sir! அமெரிக்காவின் தலைநகரமோ ... ?

இளைஞன்: இவர் என்ன, என்னை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்கப்போறாரோ ... ?

[சிறிது நேரத்தில்]

2. வேலை: என்னது ... மூலதனமோ ... ?

இளைஞன் : இவர் வியாபாரத்துக்கு முதல் இடுவதைப் பற்றிக் கேக்கிறாரோ அல்லது கால்மாக்கஸ் எழுதின 'மூலதனம்' புத்தகத்தைப்பற்றியோ ... சீச்சி ... உவருக்கு கால்மாக்கைப்பற்றி தெரிஞ்சிருக்காது ...

[எதையோ விளக்குவதுபோல் அபிநயித்துவிட்டு]

வேலை : நியூட்டனின் மூன்றாம் விதி... வந்து எந்தவொரு தாக்கத்துக்கும் சமமும், எதிருமானதொரு மறு தாக்கம் உண்டு ...

இளைஞன் : ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தவனுக்கு மறு கன்னத்தையும் காட்டச் சொல்லி யேசுநாதர் சொன்னவர்.

[மணிச்சத்தம் கேட்கிறது. அவர் மற்றப் பக்கம் திரும்பி நேர்முகப் பரீட்சைக்கு ஆயத்தமாகிறார். மீண்டும் மணி. மீண்டும் அடுத்த பக்கம் தொடர்ந்து மணி கேட்கிறது. இவர் நின்ற நிலையில் தொடர்ந்து கழல்கிறார்.]

வேலை : (எரிச்சலுடன்) இப்ப வேலை எடுக்கிறது எண்டா, அது கல்லிலை நார் உரிக்கிற மாதிரித்தான். காசு இருந்தா கடவுளையும் வாங்கலாம். எண்ட நிலைதான் இண்டைக்கு ... அப்பிடி இல்லாட்டி வேலை எடுக்க ஆற்றையும் கையைக் காலைப் பிடிச்சால்தான் சரி ... எங்களுக்கு எங்கட கையை விட்டா வேறு ஆரை, என்னத்தைத் தெரியும்? ... அதுவும் எங்கட பெடியளுக்கு எவன் எங்கை குடுக்கிறான்? சும்மா நாங்கள் மனசுக்குள்ளே குமைஞ்சு கொண்டு... குமைஞ்சுகொண்டு எதையோ எதிர்பாத்து ... எதற்கோ ஏங்கி ... சீ இதைன்ன வாழ்க்கை ... [வேலைப் பிரச்சனை தன் இடத்தை அடைந்து பழைய நிலையில்]

எடுத்துரைஞர் : ஓ! இந்த வானம் பார்த்த பூமிகளையும், கவர்மெண்டு உத்தியோகங்களையும் தவிர, இண்டைய இளம் பரம்பரைக்கு எண்டு வேறு வழி என்ன கிடக்கு? இந்த மண்ணின் வளங்களைக் கொண்டு இயற்கையாக

வும், செயற்கையாகவும் இந்த இளம் சமுதாயத்துக்கு வாழ்வு சமைத்துக் கொடுக்க எங்களுக்கு ஆர் இருக்கினம்? எங்களுக்கெண்டு எந்தத் தலைமை இருக்கு ... !

ஓம்! இது எங்கட பிழை! தொடர்ச்சியாக வந்த பல தலைமுறைகள் விட்ட பிழை! கயித்திலை கட்டி இருக்கிற மாடு, தன்ர கயித்துக்குள்ளே இருக்கிற புல்லைச் சுத்தி மேயுற மாதிரி, நாங்கள் எங்கட சுயநலத்தை மட்டும் சிந்திக்கிறதாலை வந்த சங்கடம். நாங்களே இவ்வளவு கஷ்டப்படுறம் எண்டா எங்களுக்குப் பின்னாலே இருக்குதே... அந்த இளம் சமுதாயம் ... அது இந்த மண்ணில் எவ்வளவு வில்லங்கப்பட்டுப்போகுது ...

[காதல், கடமை ஆகிய பிரச்சனைகள் இப்போது குறுக்காக எதிரெதிர் மூலைகளுக்குச் செல்லல்.]

காதல் : எனக்கு அவள் வதனியிலை சரியான விருப்பம் ... அவளுக்கும் அப்படித்தான் ... எனக்கு பதினைஞ்சு வயசா இருக்கேக்கை அவளை நான் 'லவ்' பண்ணத் தொடங்கிட்டன் ... என்றநினைவுகள் ... என்ற செயற்பாடுகள் எல்லாமே அவளுக்காகத்தான் இருந்தன அவளைப் பார்க்காமல் அவளோட பேசாமல் ... என்னாலே ஒரு நாளும் இருக்க முடியலை.

இளைஞன் : (ஏளனத்துடன்) ஓ! நீங்கள் ரெண்டு பேரும் உந்த ரோட்டெல்லாம் கதைச்சுக்கொண்டு திரியிறியள் எண்டு இந்த ஊரெல்லாம் என்னமாய் கதைச்சுது! ... சீ எண்டு போச்சு.

எடுத்துரைஞர் : ஊரெல்லாம் கண்ணாடி வீடுகள் அவர்கள் தங்கட வீட்டுக்கு வெளியிலை வந்து நிண்டு கல்லெறிஞ்சாலும் அந்தக் கல்லு ... எண்டைக்கோ ஒருநாள் அவையளின்ர வீட்டை நோக்கி திரும்பி வரும் ... அதை விட வேகமாக வந்து கண்ணாடிகளை உடைக்கும்... அங்கே ... கற்கள் ... கற்கள்; கண்ணாடித் துண்டுகள், கண்ணாடித் துண்டுகள்.

ஐயோ ! ரத்தம் ... ரத்தம்

இளைஞன் : (திரும்ப) இந்த ஊரெல்லாம் என்னமாய் கதைச் சுது ... சீ எண்டு டோச்சு

காதல் : அப்ப நான் ... எனக்குப் பயப்பிடேலை ... உனக்கு பயப்பிடேலை ... ஏன் (சபையைக் காட்டி) இவையனாக்கே பயப்பிடேலை ... எனக்கு எல்லாமே அவளாத்தான் இருந்தாள்.

இளைஞன் : ஓ ! ... நீ அவளின்ர அழகிலை மயங்கிட்டாய் ...

காதல் : (கற்பனையில் லயித்தவன்போல்) ஓ .. அவள்தான் எவ்வளவு அழகா இருக்கிறாள் ... எவ்வளவு அழகு ... ? ... இப்படியும் ஓர் அழகா ... நான் குடுத்துவைச்சவன் ...

இளைஞன் : ஆண்டுகள் போனால் ... அழகும் அழிஞ்சபோடும்.

காதல் : (திடுக்கிட்டவனாய்) அழகென்ன ... அவளே அழிஞ்ச போனாலும் ... அவளின்ர இதயத்தின்ர அழகை ஆராலும் அழிக்கேலாது ... அது என்னோடதான் இருக்கும் ..

இளைஞன் : எண்டாலும் ... இப்ப நீ அவளை ஏமாத்தத் தானே போறாய் ... ?

காதல் : இல்லை ... அவளை ஏமாத்தமாட்டன் ... நான் அவளைத்தான் முடிப்பன் ... அவளைத்தான் முடிப்பன் ... அது எப்பவோ முடிவு செய்தாச்சு.

இளைஞன் : ஆனால் ... இந்தக் கல்யாணம் நடக்காது.

காதல் : ஏன் நடக்காது ? ... நான் இருக்கிறன் ... அவள் இருக்கிறாள் ... பிறகு ... பிறகு ... ஏன் நடக்காது

இளைஞன் : ஏனோ ... ஏனோ ... அவனிட்டைக் கேள் ... (கடமைப் பிரச்சனையைக் காட்டி) அவனிட்டைக் கேள் ... அவன் சொல்லுவான் ... வடிவாச் சொல்லுவான்.

கடமை : (ஆறுதலாக) என்னைச் சுத்தி எவ்வளவு பொறுப்பு கள் கிடக்கு ... ? தங்கட கடைசிக் காலத்திலை என்ற கைகளையே நம்பியிருக்கிற என்ற அம்மாவும் அப்பாவும் ... அவையள் என்னட்டை எத்தனையை எதிர்பார்ப்பினம் ... மூத்தவன் நான் இந்தக் குடும்பப் பாரத்தைச் சுமை தாங்கியா சுமப்பன் எண்டு எப்பிடி மனக்கோட்டை கட்டி இருப்பினம் ... இதுமட்டுமே ... என்ற அக்கா ... அவளுக்கு கல்யாண வயசே தாண்டிப்போச்சு ... தன்னோட ஓத்த பெட்டையள் எல்லாம் ஒவ்வொண்டா கல்யாணம் கட்டிக்கொண்டு போகேக்கை ... அவள் ... சும்மா உந்தக் கொட்டி லுக்குள்ளை இருந்துகொண்டு, மாட்டுக் கண்டுக்குத் தவிடு வைச்சுக்கொண்டும் ... வறண்டு போன முத்தத்தை ஒருநாளைக்கு ரெண்டுதரம் கூட்டிக் கொண்டும் ... உடைஞ்சபோன விளக்குகளுக்குத் திரி போட்டு ... மண்ணெண்ணை ஊற்றிக்கொண்டும் இருப்பாளே ... ? இந்த நாலு சுவருக்குள்ளை அவளின்ரை உணர்ச்சிகளை எல்லைப்படுத்திக்கொண்டு, அவளும் எத்தனை நாளுக்கெண்டு இருக்கிறது?... அவளுக்கு இளமையின்ர விளைவுப்பாடுகள் இருக்காதே, என்ன?... ஓ ... இப்ப அக்கா ... பிறகு ...? பிறகு தங்கச்சி.

இளைஞன் : (காதலைப் பார்த்து) இப்ப சொல்லு ... இப்ப சொல்லு ...

காதல் : நானென்ன இப்ப ... உடனேயே முடிக்கப்போறன் எண்டு சொன்னானே ... ஆறுதலா ... அக்காவின்ர அலுவல் எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு ...

இளைஞன் : அக்காவின்ர அலுவல் ... ? அதுவும் முடியிற ஒரு அலுவலே ...

கடமை : அக்காவின்ர கல்யாணம் எப்பிடி நடக்கப்போகுது ... ? அக்காவுக்குக் கல்யாணப் பேச்சு எடுக்கிறதுக்கு எங்களிட்டை என்ன இருக்கு ... ? எங்களையும் ஓட்டையும் ஒடிசலுமான இந்த வீட்டையும் விட்டா ... எங்களிட்டை வேற என்ன இருக்கு ... ? நகையிருக்கோ ... ?

நட்டிருக்கோ ... ? ஒண்டுமேயில்லை ... ஒண்டுமே இல்லை
மீன் கடையிலே மீன் விக்கிற மாதிரி ஊரிலே மாப்பிள்ளை
களைத் தேடேக்கை ...

எடுத்துரைஞர் : [ராகத்துடன் ஆடியவாறே]
மீன் வாங்கலையோ ... அம்மா மீன் வாங்கலையோ
மீன் வாங்கலையோ ... அம்மா மீன் வாங்கலையோ
விளமீன் ... பாரைமீன் ... கலவாய்மீன் ... அறுக்குளா
விளமீன் ... பாரைமீன் ... கலவாய்மீன் ... அறுக்குளா
விளமீன் எண்டா ... டாக்குத்தர் மாப்பிள்ளை
ஓ ... ! விளமீன் ... பத்து லட்சம் ...
பாரைமீன் ... ! எட்டு லட்சம் ...
பாரைமீன் ... ! எட்டு லட்சம் ... லண்டனிலே மாப்பிள்ளை
அறுக்குளா ... ? நல்ல சோக்கான ருசியான மீன் ...
அறுக்குளா மூண்டு இலட்சம் ... கிளரிக்கல் மாப்பிள்ளை
அறுக்குளா மூண்டு இலட்சம் ... கிளரிக்கல் மாப்பிள்ளை
மீன் வாங்கலையோ அம்மா ... மீன் வாங்கலையோ ...

கடமை : (திரும்ப) மீன் கடையிலே மீன் வாங்கிற மாதிரி
ஊரிலே மாப்பிள்ளைகளைத் தேடேக்கை ... ஒண்டுமே
இல்லாத என்ர அக்காவைக் கட்ட ஆர் வரப்போகினம் ?
... எவன் வரப்போறான் ... ?

காதல் : எனக்கு விளங்குது ... நல்லா விளங்குது ... ஆனால் ...
அக்காவுக்கு ஒரு வீடு கட்டிக் குடுக்க ... நாலு காசு சேர்த்
துக் குடுக்க ... என்னுடைய முடியுமே தலேகீழா நிண்டா
லும் உந்தப் பெரிய அலுவல் ... என்னுடைய ஏலாது

இளைஞன் : இல்லை .. உன்னுடைய ஏலும் ... நீ நல்ல ஒரு
இடத்திலே கல்யாணம் செய்து ... அவையளிற்ற வாங்கிற
சேதனத்தை அக்காவுக்குக் குடுத்து ... அக்காவின்ர கல்யா
ணத்தை நீ முடிக்கலாம் ...

காதல் : ஆனால் ... அக்காவுக்குச் சேதனமெண்டு வாங்கிக்
குடுக்க, வதனியிற்ற ஒண்டுமேயில்லை ... அவளும் எங்க
ளைப்போல சாதாரண ஒரு ஆள்தானே ...

இளைஞன் : அப்ப அக்கா கல்யாணம் முடிக்காமல் இருக்க
நீ முடிச்சுச் சந்தோஷமா வாழப்போறியே ...

காதல் : இல்லை ... இல்லை ...

கடமை : அப்ப ... அக்காவின்ர வாழ்க்கை ... ?

காதல் : அப்ப ... வதனியின்ர வாழ்க்கை ... ?

கடமை : தங்கச்சியின்ர வாழ்க்கை ... ?

காதல் : என்ர வாழ்க்கை ...

[என்றவாறே இருவரும் மேடையில் கயிறு இழுத்தல்
போன்று ... போராட்டத்தை விளக்குமாப்போல் அபி
நயம் செய்துகொண்டிருக்க ...]

எடுத்துரைஞர் : இது தனியொரு மனிதனால் தீர்க்கக்கூடிய
பிரச்சனையல்ல ... மேடை மேடையாய் முழங்கி ...
கவிதை கவிதையாய் பாடித் தீர்க்கிற பிரச்சனையுமல்ல ;
இது கூட்டம் கூட்டமாய் இளைஞர்கள் கூடித் தீர்க்க
வேண்டியது ... கூடுவீர்களா ... ?

இளைஞன் : (ஆத்திரத்துடன்) எல்லாத்துக்கும் அடிப்படைக்
காரணம் ... பணம் ... பணம் ... பணம் ... பணம் ... பணத்துக்கு
நான் என்ன செய்யப்போறன் என்ன செய்யப்போறன்
... ? கொள்ளை அடிக்கிறதா ... ? /

நால்வரும் : இல்லை அது உன்னையே கொன்றுவிடும் ...

இளைஞன் : அப்ப என்ன வழி ... ? பணத்துக்கு என்ன வழி ... ?

நால்வரும் : நீயும் ஒரு முதலாளியாக வேண்டும் ...

” ” ” ”

இளைஞன் : முதல் இல்லாமல் முதலாளியே ... சிரிப்பா
இருக்கு ...

நால்வரும் : நீதான் முதல் ... உன் கைகள்தான் முதல் ...

.. ..

இளைஞன் : இதென்ன இது ... எல்லாரும் முதலாளியா
மாறினா முதலாளிக்குக் கீழை முதலாளியல்லோ வேலை
செய்ய வேண்டி வரும் ...

எடுத்துரைஞர் : ஆம் ! இதுதான் கம்மியூனிசத்தின் அடிப்
படைத் தத்துவம் ... விளங்கச் சொன்னால் ... எல்லா
ருமே தொழிலாளர் வர்க்கம் என்பதுதான்.

இளைஞன் : (எரிச்சலுடன்) எனக்கு ஒண்டுமே விளங்கேலை ...
ஒண்டுமே புரியேலை நான் பிறகும் இப்படியே இருந்
தால் ... எனக்கு ... எனக்கு ...

கல்வி : நான்தான் பிரச்சனை (தங்களைக் காட்டியவாறே)

வேலை :

காதல் :

கடமை :

கல்வி : நான் பிரச்சனை

வேலை :

காதல் ?

கடமை :

கல்வி : நான் பிரச்சனை

வேலை : நீ பிரச்சனை (இளைஞனைக் காட்டியவாறு)

காதல் : நீ பிரச்சனை

கடமை : நான் பிரச்சனை

கல்வி : நான்

வேலை : நீ

காதல் : நீ

கடமை : நான் (நால்வரும் எழுந்து)

நால்வரும் : நீ .. நீ நீ ... நீ ... நீ ...

[என்று தொடர்ந்து சொல்லியவாறு அவனைச் சுட்டிக்
காட்டிய வண்ணம் அவனைச் சுற்றி வந்து, கல்வியும்
வேலையும் ஒன்றாகவும், காதலும் கடமையும் ஒன்றாகவும்
சேர்ந்து முறையே ஒவ்வொரு மூலையிலும் பிரிந்து நின்றல்]

இளைஞன் : (கத்துதல்) Stop it ... என்னை யோசிக்க வைக்
காதேயுங்கோ ... சித்திரவதை செய்யாதேயுங்கோ ...
என்னைக் கொல்லாதேயுங்கோ ... ஒ ... இதெல்லாத்தை
யும் மறந்து இருக்கிறதெண்டா குடிச்ச ... வெறிச்ச ...
விழுந்து கிடந்தா எல்லாம் மறந்து போகும்.

கல்வி+வேலை : நீ குடிக்கிறதாலை ... நாங்கள் சாகமாட்டம்.

காதல்+கடமை :

இளைஞன் : அப்ப நானே செத்துப்போனால் ... தற்கொலை
செய்துவிட்டா ... எல்லாமே தீர்ந்துபோகும் ...

கல்வி+வேலை : நீ செத்துப்போனால் ... உன்னைப் பொறுத்த
வரை நாங்கள் செத்துப்போவம் (மீண்டும்)

காதல்+கடமை : ஆனா ... உன்ர வீட்டிலேயும் ... இந்தச்
சமுதாயத்திலும் ... நாங்கள் வாழ்ந்துகொண்டுதான்
இருப்பம் ... வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருப்பம் ...

இளைஞன் : உதுகளுக்கு ஒரு முடிவில்லையா ... என்ற வாழ்க்கை
யிலே விடிவு இல்லையா ...

நால்வரும் : முடிவும் இருக்கு ... விடிவும் இருக்கு

இளைஞன் ; என்னெண்டு .. ? என்னெண்டு ...?

கல்வி+வேலை : நீ மாறவேணும் .. இந்தச் சமுதாயம் மாற வேணும் ... இந்தச் சமுதாய அமைப்பும் மாறவேணும்...

காதல்+கடமை ; ,, ,, ,, ,,

நால்வரும் ; அதுமட்டுமல்ல சமுதாயம் வாழும் முறையும் வாழும் சூழலும் மாறவேண்டும் .. (திரும்பவும்) -

இளைஞன் ; அது எப்ப மாறும் ...? எப்படி மாறும் ...? அது வரை என்ற வாழ்க்கை ? நான் என்ன செய்யப் போறன் ...? எப்பிடி வாழப்போறன் ...? நான் ... என்ற அம்மா ... அப்பா என்ற அக்கா ... தங்கச்சி ... ஓ ... நான் எங்கை போறன் ...? எங்கை போறன் ... இதென்ன இது ...

(என்றவாறு பித்துப்பிடித்தவன்போல் ... எதையோ எதிர்பார்ப்பவன்போல் ... மேடையில் நிற்கிறான்.)

எடுத்துரைஞர் : ஆம் ! மாறத்தான் வேண்டும்... ஒரு பெரிய சமுதாய மாற்றம் நிகழத்தான் வேண்டும் ... என்றே ஒருநாள் ... இந்த மண்ணிலே ... தொழிலாளர்களின் இன்ப கீதமும் ... விவசாயிகளின் இதய நாதமும் இணைந்தொலிக்கும் ... அந்த நாளிலே நாங்கள் இங்கே... ஏழை — பணக்காரன் ... முதலாளி — தொழிலாளி என்ற வேற்றுமைகள் மறந்து ... சாதி, சமயம் என்ற ஊழியெல்லாம் உடைத்தெறிந்து ... நாங்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையாய் ஒன்றுபட்டு ... சமத்துவமாய்ச் சங்கமிப்போம்...! சமத்துவமாய்ச் சங்கமிப்போம்...!!!

[என்றவாறே வெற்றியைக் குறிப்பதுபோல் ஒரு கையை உயர்த்திய நிலையில் நிற்க விளக்குகள் அணைக்கப்படுகின்றன.]

திரை

தூரத்தே ஒரு ...

(இளைஞனின் வீடு. சாதாரண மேசை, கதிரை ஒன்றும், வாங்கும் இருக்கிறது. சுவரில் பிரேம் உடைந்த காந்திப் படம் தொங்குகிறது. மேடையின் முன்னால் சற்று உயர்வான வட்டமான பீடம் ஒன்று உள்ளது. மேடையில் சாரம், பெனியன் அணிந்த வண்ணம் பித்துப்பிடித்தவன்போல் இளைஞன் நிற்கிறான்)

எடுத்துரைஞன்:- மனுசனின்ர ஆசைகளிலையும்... கனவுகளிலையும்... இலட்சியங்களிலையும் எத்தினை நிறைவேறுது...? எல்லாம், உந்த நிறைவேறுத ஆசைகளுக்காண்டி, நாளெல்லாம் உழைச்சு, உடம்பெல்லாம், வெறும் புண்ணைப் போச்சது.

தன்னுடைய இலட்சியங்களை அடையப் போராடும் இந்த மனிதனுடைய போராட்டங்களில் சில,... அதோ! அந்த வானத்திலே... வலுதூரத்தில் தெரிகின்ற நட்சத் திரத்தை எட்டிப்பிடிக்கின்ற முயற்சிக்கு சமத்துவமாய் ஆகிப்போச்சு, ஆம் சமத்துவமாய் ஆகித்தான் போச்சு.

இளைஞன்:- (ஆவேசமாக) ஓம் ! நான் போகப்போறன்... இந்தப் பொன்னான மண்ணை விட்டு நான் ஓடப் போறன்... பருவத்தை நாடிச்செல்லும் துருவத்துப் பறவைகள் போல... நானும் வாழ்வையும், வானத்தையும் தேடி ஓடப்போறன்.. வெறும் காசால வாற செல்வாக்குக்காக .. என்னை ஒரு சாதாரணமாக்கி... சீ... எனக்கு இதிலே துப்பரவா விருப்பமில்லை .. எண்டாலும் எனக்காகவும், என்ற வீட்டுக்காகவும் நான் போகத்தான் போறன்... உம்மையா எனக்கு விருப்பமேயில்லை... என்ற அம்மாவை விட்டு ... என்ற வீட்டை விட்டு .. நான் விளையாடித் திரிந்த இந்த மண்ணையும், வீதிகளையும்

விட்டு... கோயிலையும். விழாக்களையும் விட்டு ஐயோ...
என்னை உது முடியுமே...? நான் திரும்பிப் பார்க்காமல்
ஓடப்போறன்...

தாய்:- (பழைய சேட் ஒன்றை கை ஊசியால் தைத்த வண்
ணம் வந்து கொண்டு)

டேய்...! எப்படா வந்தனி.. என்ன வலு கடுமையா
யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்.

இளை:- (அவன் யோசித்தபடி ஒரு மூலைக்குச் சென்று மெது
வாக) ஓம்! நான் யோசிக்கிறதான்... ஆனா, இருண்டு
போன என்ற கடந்த காலத்தைப்பற்றியல்ல நிச்சயமா
என்ற எதிர்காலத்தைப் பற்றித்தான் இந்த அளவற்ற
விசாலமான இருட்டுக்குள்ள இருந்து கொண்டு..
அதோ! தூரத்தில தெரியிற அந்த நட்சத்திரத்தினர்
ஒளியை வைச்செண்டாலும்... நான் என்ற வருங்கா
லத்தை வடிவாய்க் கொண்டு போவன் நிச்சயமா
அந்தத் துணிவு எனக்கு இருக்கு ஓம்...! அதைப் பற்
றித்தான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்...

தாய்:- என்ன ஒண்டும் பேசாமல் நிக்கிறாய்...? நாளைக்கு
வருஷப் பிறப்பு... மறந்து போனியே...?

இளை:- ...ம்... அது மட்டும் தவறாமல் வந்து போகுது ..

தாய்:- ஒருக்கா... அந்த விறகைக் கொஞ்சம் கொத்திப்
போடு... நாளைக்குப் பொங்கவேணும்

இளை:- ...ஓம்மா... (மனதுக்குள்)... நாளைக்கு வருஷப்
பிறப்பு... முந்தியெண்டால் நான் சின்னனா இருக்கேக்கை
அப்பா கொழும்பில இருந்து வருவார் ... புதுப்புது
உடுப்புகளும் அன்னாசி .. நம்புட்டான் பழங்களும்,...
பட்டாசுகளும் ஓ! வீடே ஒரு கலகலப்பு... இண்
டைக்கு ? அந்த மனுசன் .. என்ற அப்பா... என்னுடைய
ஏற்பட்ட தோல்வியாலை மனம் ஒடிஞ்சுபோய்... சும்மா

வருத்தக்காரனாய்... நாளைக்கு புதுவருஷத்துக்கு உடுக்
கிறதுக்கு உடுப்பில்லாமல், அந்தக் கிழிஞ்சுபோன
பழைய நாலு முழத்தை அம்மாவைக் கொண்டு தைப்
பிக்கிறார்... அங்கை... என்ற அக்கர்வும், தங்கச்சியும்...?
தங்கட சிநேகிதிகள் எல்லாம் வடிவான வடிவான புதுப்
புதுச் சட்டைகளெல்லாம் போடேக்கை, அவையல் தங்
கட ஒரேயொரு நல்ல சட்டையைத் தோய்ச்சுக் கொடி
யிலை காயப்போட்டிருக்கினம்... நான்... நான்... இது
களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு... வெறும் கையா
லாகாதவனா... சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறன்

தாய்:- நாளைக்கு நேரகாலத்தோட எழும்பித் தோய்ஞ்சு
போட்டு... நல்லூரிலே ஒரு அர்ச்சினை செய்துபோட்டு
வா...

இளை:- ஏனம்மா... நீ போகேலையே... அக்காவையும், இவள்
தலகாவையும் கூட்டிக்கொண்டு போட்டு வாங்கோவன்
... அதுகளும் நெடுகளும் வீட்டுக்குள்ளேயே...

தாய்:- டேய்...! நீ இன்னும் சின்னப் பெடியன்மாதிரிக்
கதைக்கிறாய் ? கழுத்திலை, காதிலை ஒண்டுமில்லாமல்
நானென்டாலும் பரவாயில்லை... வயது வந்திட்டுது...
ஆனா... வயசுக்கு வந்த இதுகள் ஒண்டுமில்லாமல்
போறதே... அண்டைக்குத்தான் ஈட்டிலை கிடந்த காணி
வில்படப்போகுது எண்டுபோட்டு உவர் அவளின்
கழுத்திலை கடைசியாக் கிடந்ததையும் வித்துப்போட்டு
வந்திட்டார் ..

இளை:- (பெருமூச்சு விட்டவாறே) இப்ப கோயில் எண்
டாலே விடுப்பு பார்க்கிற, விண்ணுணம் கதைக்கிற,
மாப்பிள்ளை பிடிக்கிற இடமா மாறிட்டுது... நகை நட்டு,
சீலை சட்டை எண்டு ஊர்ச்சனத்தினர் போலிக் கெளர
வத்தாலே... எங்களைப்போல ஆக்கள் கோயிலுக்கே
போகாமல் ...இதென்ன கேடுகெட்ட சமுதாயம்...

தாய்:- நீ சும்மா உந்தச் சமுதாயம் அது இது எண்டு கதைக்காமல் பேசாமல் உன்ற அலுவல்களைப்பார்... இவள் கமலம் சொல்லுறாள்... நீ உந்த ஊர் அலுவல், விழா எண்டு உதுகளுக்காண்டி ஓடித்திரிஞ்சுதான் உன்ற வாழ்க்கையைப் பழுதாக்கிப் போட்டியாம்

இளை:- அம்மா .. நான் என்ற பழையகாலத்தை கிட்டத் தட்ட மறந்துபோனன் .. நீங்கள் அதுகளை புதுசா எனக்கு ஞாபகப்படுத்தாதையுங்கோ ..

தாய்:- ...அதுவும் நல்லதுதான் .. நீ உது ஒண்டையும் யோசிக்காமல் இனி நல்லா வாற வழியைப்பார்... ம... எல்லாம் காலம் சரிவரவேணும்... [என்றவாறு உள்ளே போதல்].

இளை:- (தனிமையில்) சமுதாயம் சமுதாயம் ... உந்தச் சமுதாயத்திலே வெட்கம் கெட்ட பழக்கங்கள், வழக்கங்கள் புரையோடிப்போய் இருக்குது... நாங்களும் அதோடையே சேர்ந்துகொண்டு, அதிர் பழக்கங்களுக்குப் பயந்து .. அல்லது அதையே நாங்களும் திரும்பச் செய்து கொண்டு... ..ஓம்... சமுதாயத்தை விட்டு எங்களாலை விலக முடியலை... செபஸ்டியன் அடிக்கடி சொல்லுவான்... சமுதாயம் ஒரு சாக்கடை எண்டு அப்ப நாங்கள் ஆர்...? சமுதாயம் ஆர்...? சாக்கடை எது...? எது...?

(ஒளி மங்கி அற்றுப் போதல்)

X X X X

[திண்ணையில் தகப்பன் இருந்து கொண்டு வெத்திலை சாப்பிடுகிறார். நிலத்தில் தாய் அரிசியில் கல்லு பொறுக்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்]

தாய்:- இப்ப கொஞ்சம் முந்தித்தான் முத்தையரும் பெஞ் சாதியும் ஷந்து கலியாண வீட்டுக்குச் சொல்லிப்போட்டுப் போகினம் .. முத்தவனுக்கு நாளண்டைக்கு கலியாணமாம்...

தக:- (ஆவலுடன்) என்ன திடீரெண்டு..? நான் இப்பத் தான் கந்தசாமியின்ர வீட்டடியாலை வாறன் அங்க அப்பிடி ஒரு அமார்க்களத்தையும் காணலை..?

தாய்:- கந்தசாமியின்ர முத்தையரோடை சம்பந்தம் எல்லாம் குழம்பியல்லே போச்சு ?

தக:- இதென்னது .. கந்தசாமியின்ர கடைசிப் பெட்டையோடை இவன் முத்தையன்ரை மூத்தவன் காதலோ, கீதலோ எண்டு... கல்யாணமே முடிஞ்சுமாதிரிக் கதைச் சினம்...

தாய்:- அதையேன் கேக்கிறியள் ? கல்யாணம் முடிக்கிறதெண்டு சொல்லிச் சொல்லி நல்லா அவளை ஏமாத்திப் போட்டான்...

தக:- ஏன்..? என்னவாம்..?

தாய்:- அவன் படிச்சு, வேலையும் எடுத்து இப்ப நல்லா வந்தபிறகு கந்தசாமியின்ர சாதி சரியில்லையாம்... சீதனமெண்டு கனக்க வேறை கேட்டினமாம்... (அரிசியில் இருக்கிற நெல்லை பொறுக்கி எறிந்தவாறு)அரிசி முழுக்க ஒரே கல்லு ..

தக:- ஓம் இலட்சுமி உந்த கல்லு முழுவதையும் பொறுக்கி எறியோணும் வலு தூர எறியோணும்

தாய்:- எப்படித்தான் பொறுக்கினாலும் முடியுதில்லை

தக:- (தனக்குள் பல்லை நெருமியவாறு) ஓம்... உந்த முத்தையர் மாதிரி ஆக்கள் இருக்கிறவரைக்கும் உது முடியப்போறதில்லை

தாய்:- உங்களுக்குத் தெரியுமே; அந்தக் கோபால ரத்தினத்தின்ர இரண்டாவது மகளும் இப்ப ஆரோ ஒரு பெடியோடே தொடர்பாம்

தக:- (ஆத்திரத்துடன்) இஞ்ச உந்தமாதிரி ஊர்க்கதைகளை என்னோட கதைக்காதை எண்டு எத்தனைதரம் சொல்லுறது. எங்களுக்கும் ஒரு குமர் இருக்கெண்டுறதை மறந்து போடாதை (வெத்திலை போட்டவாறு) இப்படித் தான் இவள் சின்னம்மா முந்தி.....; அவளுக்கென்ன வேலை...? சும்மா அந்தத் தண்ணையிலே இருந்துகொண்டு வெத்திலையும் சப்பிக்கொண்டு ஊராரைப்பற்றி இல்லாததையும், பொல்லாததையும் கதைப்பாள். ஆனால் கடைசியிலே என்ன நடந்தது ? அவளின்ர மோள் ஆரோ பெடியனுக்கு சும்மா காயிதம் கொடுத்ததுக்கு ஊரெல்லாம் எப்பிடிக்கதைச்சினம்...?

தாய்: அதோட மூடின வாய்தான்... பிறகு அவள் சாகும் வரை வாய் திறக்கவே இல்லை...

தக:- இஞ்ச, அதை விட்டுட்டு, இப்ப இவன் செல்லனைப் பற்றி நான் உன்னோட கதைக்கோணும்

தாய்:- இப்ப அவன் எவ்வளவு திருத்தம் ... முந்தியெண்டா அவன் குடிச்சப்போட்டு, தேவையில்லாத சண்டைகளுக்கு மாட்டிக் கொண்டு ... சும்மா ஊர் சுத்தித் திரிவான் ... இப்ப அவன் சரியான அமைதி ... ஆனா நெடுகலும் யோசிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறான் ...?

தக:- இலட்சுமி! இப்பதான் அவன் என்ர பொடியனா எனக்குத்தெரியுது ... எங்கட வரம்புக்குக் கீழ் வந்த பிறகெண்டாலும் நாங்கள் அவனுக்கு ஒரு வாழ்க்கைப்பாதை அமைச்சுக் கொடுக்க வேணுமே ...?

தாய்:- ஒழங்கோ... அவனைப்பற்றி யோசிச்சுத்தான் எனக்கும் நித்திரையே வருகு தில்லை. நாங்கள் அவனுக்கு இனிமேல் எதைத்தான் செய்யுறது ...? என்னத்தத்தான் செய்யுறது ... உந்தப் பிள்ளையார்தான் விட்டவழி ...

தக:- (தனக்குள்) இவள் இலட்சுமி, அவனை வளக்கிறக் காண்டி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டவள் ... நான் அனுப்புற காசு பத்தாமல் ... காலமை நாலு மணிக்கெல்லாம்

எழும்பி ... ஓய்வு ஒழிஞ்சல் இல்லாமல் ... இப்படி தேங்காய் வித்தும், அரிசி வித்தும் சீவியம் நடத்தினவள் ... ஒருநாளேக்கு அவன் பெரியவனாகி ... ஒ ... ! எவ்வளவு நினைச்சிருப்பாள் ...? கார் ... வீடு, வீடு ... கார் எண்டு...

தாய்:- என்ன ஒண்டும் பறையாமல் நிக்கிறியல் ...?

தக:- நான் உதிலை ஒருக்கா போட்டு வாறன் ... அவன் வந்தால் இதைப்பற்றிச் சாடையாக் கதைச்சப்பாரன் ... அவனுக்கும் ஏதாகிலும் யோசனைகள் இருக்கும்.

(என்றவாறே போகிறார்)

தாய்:- (பெருமூச்சு விட்டவாறு) எனக்குத்தான் தெரியும்... அவன் குழந்தையாய் இருக்கும்போது தொடக்கம் இந்தத் தகப்பனுக்கு இலட்சியமெல்லாம் என்னவெண்டு... ... அவனைப் படிப்பிச்சு, பெரிய அறிவாளியாக்கி, பிறகு அவனை வெளியிலே அனுப்பி பெரிய மேதையா ஆக்க வேண்டும் என்றுறதுதான் அவருடைய கனவு. இந்தக் கரைசேரக் காத்திருக்கிற பெட்டையனைப் பற்றியோ, கல்வீடு கட்டோணும் என்றிறதைப் பற்றியோ, காசைப் பற்றியோ துப்பரவா அவருக்கு கவலையில்லை ஆனா, இப்ப மனுசன் கவலையா... ஆனே வயக்கெட்டுப் போய்...

(ஒளி மங்கல்)

X X X X

[மேடையில் தாய் இருக்கிறாள். அவன் வருகிறான்]

தாய்:- எங்கை போட்டு வாராய் ...? இப்படிக்களைச்சு விழுந்து போய்

இளை:- (சேட்டைக் கழற்றியவாறு) சும்மா உதிலைதான் ...

தாய்:- அடி தங்கச்சி இவனுக்கு எப்பன் தேத்தண்ணி கொண்டுவாவன். கொண்ணை வலுவாக் களைச்சப்போய் வந்திருக்கிறான் ... உதெண்ணடா உந்தத்தலை .. எண்ணை,

தண்ணி கண்டு எத்தினை நாளாய்ப்போச்சு ... (எண்ணை எடுத்துக்கொண்டு வந்தவாறே) வெறும் பரட்டையா... காகம் கூடு கட்டும் போலகிடக்கு... (எண்ணையை உரஞ்சு கிறார்) ... இண்டைக்கு உவர் முத்தையன்ர மோனாக் கல்லே கலியாணவீடு ... நீ போகேலையோ ... போறண்டால் இவள் கமலத்திட்டை செரல்லி வேட்டியைத் தோச்சப் போடுவியன் ...

இனா:- நான் போகேலை ... இப்பிடி ஏமாத்துறவர்களின்ர கலியாணத்துக்கு போகப்பிடாது ... இவனும் ஒரு ஆம் பினையே...

தாய்:- ... பொம்பிளை, இவள் கமலத்தோடு படிச்சவளாம்... ...அதுகளைப் பாத்துத்தானே, இவள் கமலமும் சும்மாயோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இனா:- (தனக்குள்) அவள் இன்னும் இரண்டு வருஷம் பொறுத்தாளெண்டா ... ஒம் ... ! நான் வெளியால போய் அவளுக்கொரு வடிவான வீடும் கட்டி நகை நட்டும்... கொஞ்சக் காகம் சேத்துப்போட்டெண்டா அவளுக்கொரு நல்ல கலியாணத்தை செய்து போடலாம் ... அதுக்குப்பிறகு அவளுக்கென்ன ... சிரிப்பும் சந்தோஷமும் ... புன்னகையும் பூரிப்பும் தானே...

தாய்:- என்னடா ... உனக்குள்ள முணுமுணுக்கிறாய் ...

இனா:- அம்மா ... அப்பா எங்கை போட்டார் ...

தாய்:- அவர் கோயிலுக்குப் போட்டார் இண்டைக்குப் பிள்ளையாற்ற சதுர்த்தி எல்லே ...

இனா:- நல்லதாப் போச்சு ... அம்மா ... இப்ப நான் உனக் கொரு பெரிய விசயம் சொல்லப்போறன் ..

தாய்:- என்னடா அது ... ? ... பெரிய பீடிகை போடுகிறாய்...

இனா:- உனக்குத் தெரியும்தானே ... இப்ப பொடியன் எல்லாம் உழைக்க எண்டு வெளியால போறார்கள் ... அது மாதிரி நானும் வெளியால போகப்போறன்

தாய்:- உனக்கென்ன விசரே .. மடையா! பேசாமல் உன்ர பாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு இரன் ...

இனா:- இல்லையம்மா ... உண்மையா நான் போகத்தான் போறன்

தாய்:- அப்பிடிப் போறதெண்டா ... நான் செத்துப்போன பிறகு, எனக்குக் கொள்ளி வைச்சுப்போட்டு போ ...

இனா:- சும்மா இரம்மா ... விசர்க்கதை கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாய் ... நான் இனிமேல் இங்கை இருந்து என்னத்தைச் செய்யுறது ? எனக்கும் இருபத்தைஞ்சு வயசாப் போச்சு ... இனி, இஞ்ச வேலை எடுக்கிறதெண்டாலும், என்ர படிப்புக்கு நானாறு, ஐநாறு ரூபா சம்பளத்திலே ஏதாகிலும் வேலை எடுக்கலாம், அதை வைச்சுக்கொண்டு நான் என்ர பாட்டையே பாக்க முடியாது இனி ... நீங்கள் இருக்கிறியன் ... அக்கா, தங்கச்சி இருக்கினம் ...

தாய்:- ஒண்டுமே படிக்காதவங்கள் எல்லாம் அள்ளுப்பட்டுப் போறங்கள் ... நீயும் போகப்போறியே

இனா:- ஏன் அவங்களுக்கு வாழ்க்கை இல்லையே ... அவங்கள் வாழப்பிடாதே ... அம்மா நீ உந்த மற்றுக்களைப்போல தராதரம், தகுதி ஒண்டும் பாக்காதே ... இந்தக் காலத்திலே காசில்லாமல் ஒண்டுஞ்செய்ய ஏவாது ... உங்க ளிட்டை மட்டும் காசிருந்தா, நான் இப்படியே இருப்பன் ...? அது தானம்மா ... இதிலே இருக்கிற முக்கியத்தை நீ உணரவேணும்.

தாய்:- நீ என்ன, பெரிய மனுசன் மாதிரிக் கதைக்கிறாய்... எக்கணம் அந்தாள் உதுக்கு என்ன சொல்லுமோ...?

இளை:- அதுதான்மமா ... நீதான் அப்பாவோட இதைப் பற்றிக் கதைக்கவேணும்... அது மட்டுமில்லை... அம்மா... உனக்குத் தெரியுந்தானே போறதுக்கு ஒரு பத்தாயிரம் எண்டாலும் வேணும் அதுதான் ... அப்பாவின்ர அந்த வடலிக்காணியை வித்தா என்ன? அப்பாவிட்டை ஒருக்காக் கேட்டுப் பாக்கிறியே ... அப்பா ஓமெண்டுவார் எண்டுதான் நெக்கிறன் ..

தாய்:- ...ம் ... எதுக்கும் அவர் வரட்டும் ... அடுப்பிலை தண்ணி கொதிக்குது ... அரிசி போட்டிட்டு வாறன் ... (உள்ளே போகிறாள்)

இளை:- அம்மா... ஓ! என்ற அம்மா ... நீங்கள் நினைக்கிறியள் உங்களிலை எனக்கு விருப்பம் இல்லையெண்டு அதுதான் கொள்ளி வைக்காமல் போறனெண்டு ... நினைக்கிறியள் ... ஆனா உண்மையா அப்படியில்லை ... எனக்குத்தெரியும் ... எண்டாக்காவது நீங்கள் செத்துப் போவியள் எண்டு ... அதுதான் நான் உங்களை முந்தியே சாகடிச்சுப் பாத்திட்டன் ... கொள்ளியும் வைச்ச முடிச் சிட்டன் ... ஓம் ... கற்பனையிலை .. நீங்கள் எனக்குச் சாப்பாடு போட்டுக்கொண்டு வாறியள் ... நான் ஏதோ பெரிய தமிழ்ப்பட வில்லன் மாதிரி நிக்குறன் .. கையிலை துப்பாக்கி ... நீங்கள் கத்துறியள் ... கெஞ்சுறியள் ... “டேய் ... என்னைக் கொல்லாதையடா” எண்டு என்னையும் மீறி நான் துப்பாக்கியின்ர விசையை அழுத் துறன் ... சன்னங்கள் உங்கட உடம்பைச் சல்லடையா துளைக்குது ... நீங்கள் சரியிறியள் ... செத்துப்போறியள் ... உங்கட உடம்பு இரத்தத்திலை கிடக்குது ... நான் சிரிக்கிறன் பெலத்துச் சிரிக்கிறன் ... ஓ! என்ற அம்மா ...

(ஓளி மங்கல்)

× × × ×

தக:- என்னவாம் மோன் ... வலு அவசரமா போறான் எதையோ வெட்டிப் புடுங்கிறவன் மாதிரி ...

தாய்:- அதையேன் பறையிறியள் ... அவன் வெளிநாடு போகப்போறானும் ...

தக:- என்னது இலட்சுமி

தாய்:- உங்க எல்லாப் பெடியளும் போகுதுகளெல்லோ மிடிஸீஸ்ரோ, ஏதோவெண்டு ... அப்பிடி அவனும் போகப்போறானும்.

(தகப்பன் திகைத்தபடி கதிரையை விட்டு எழுந்து திழ் கிறார். Action Show)

தக:- என்ன ...? அவன் போகப்போறானே ... என்னையும் உன்னையும் விட்டுட்டு ? இந்த மண்ணையும், மகள் மாரையும் விட்டுட்டு ...? போகவே போறான் ...?

(பிறகு கதிரையில் இருக்கிறார்)

தாய்:- நான் அவனுக்குச் சொன்னன் ... நான் செத்தபிறகு எனக்குக் கொள்ளி வைச்சப் போட்டுப் போடா எண்டு

தக:- (மௌனம்)

தாய்:- நான் அவனுக்குச் சொன்னன் ... நான் செத்தபிறகு எனக்குக் கொள்ளி வைச்சப் போடா எண்டு ...

தக:- ஆனால் என்ன செய்யிறது லட்சுமி ... எங்கட சுயநலத் துக்காக, எங்கட வெறும் அன்பு என்கிற உணர்வுகளுக் காக ... அவன்ர ஆசைகளுக்கும், இலட்சியங்களுக்கும் குறுக்க நாங்கள் நிக்கப்படாது.

தாய்:- அவன் இதைப்பற்றி உங்களோட கதைச்சுப் பாக்கச் சொன்னவன் ...

தக:- (பெருமூச்சு விட்டவாறு) எங்கடையளில் சிலது களுக்கு வாழுறதுக்கு ஒரே வழி வெளியில் போறதுதான் எண்ட நிர்ப்பந்தமல்லோ ஏற்பட்டிருக்கு அதுசரி இலட்சுமி ... அவன் காக்கு என்ன செய்யப் போற மும் ...? தரையாலை போறதெண்டாலும் கடைசி ஒரு பத்தாயிரம் எண்டாலும் வேணாமே ...

தாய்:- அதுதான் அவன் சொல்லிப்போட்டுப் போறான் ... உங்கட உந்த வடலிக் காணி இருக்கெல்லே ... ஒண்ட ரைப் பரப்பு ... அதை விக்கிறதெண்டால் வாங்க ஆக்கள் இருக்கினமாம் ...

தக:- (எழும்பியவாறு, Action Show)
என்னது ! ! என்ற வடலிக்காணியை விக்கிறகோ?
என்ற பரம்பரையினர் ஒரேயொரு ஞாபகச்சின்னம் ...
...நானும், என்ற அம்மாவும், அண்ணன்மாரும், தங்கச் சியுமா ஓடி வளந்து, சிரித்துத் திரிஞ்ச புண்ணிய பூமி,
... அதை ... அதை விக்கிறதே

(திரும்பக் கதிரையில் இருக்கிறார்)

... ம் ... என்ற மகனுக்காண்டி நான் அதையும் செய்வன்
... ஓ ! அதுக்கென்ன ...

(அவன் வருகிறான்)

தாய்: இஞ்ச செல்லனும் வாரான் என்ன வேர்த்து விழுந்து வாராய் ...

தக:- என்ன மாதிரி உன்ர அலுவல்கள் ...? அத்தக்காணியை விக்கிறதெண்டா வில்லன் ...

இளை:- ஓம்பா ... அந்த அலுவலா ஓடித் திரிஞ்ச போட்டுத் தான் வாறன் ... உங்களுக்கு விருப்பமெண்டா வலு சந்தோசம் நாளைக்கு அவன் காத்தான்ர காணியை யும் செல்லட்டியர் வாங்கிறாராம் ... அதோட எங்கடையையும் விப்பம் ... நீங்களும், அம்மாவும்தான் கையெ

முத்துப் போடவேணும் ... நாளைக்கு ஒரு நாலரை போல புறக்கிருசியார் தங்கட வீட்டை வரச் சொன்னவர்

தாய்:- (உள்ளே பார்த்தவாறு) பிள்ளை ... என்னும் உந்த தேங்காய் திருவி முடியேலையே ...?

(ஒளி மங்கல்)

× × × ×

தக:- இலட்சுமி வெளிக்கிடன். நாலு மணி ஆகுது... அங்க புறக்கிருசியார் வீட்டை அவையள் வந்திடவல்லோ போகினம்

தாய்:- ஓமோம் ... இந்தா வந்திட்டன் .. அந்தத் தேத் உண்ணி ஆறப்போகுது குடியுங்கோ ...

தக:- இஞ்ச; சொன்னாப்போல அந்த உறுதியை எடுத்தி டியே ... அந்தப் பழம் ரங்குப்பெட்டிக்குள்ள அடியிலே கிடக்கு நான் முந்தி வேலைக்குக் கொண்டு போவன் தோல்ப்பை; அதுக்குள்ள கிடக்கு ...

(உறுதியை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறான்)

தக:- என்ன இலட்சுமி ...? முகம் நல்லா வாடிப்போய்க் கிடக்கு ... லட்சுமி ! நீ இந்த வாழ்க்கையை நல்லாய்ப் புரிஞ்ச கொள்ளவேணும். பெருங்கடலிலே, கொந்தளிப் புக்கும், வலும் குறுவளிக்கும் மத்தியிலே, பெருத்த பாறைகளுக்கு இடையிலே, கட்டுமரமொன்றை லாவகமாகச் செலுத்துற மாதிரித்தான் மனுச வாழ்க்கையும் ஓம் ! அந்தக் கட்டுமரத்தைச் செலுத்தேக்கை ... நாங்கள் பாட்டுப் பாடவேணும்; ஆடவேணும்; சிரிக்கவேணும்; கதைக்கவேணும்; ஓம் லட்சுமி அதுதான் வாழ்க்கை உனக்கு விளங்கவேணும் ... எல்லாம் எடுத்துக்காட்டியே ... சரி .. நட போவம்

(இருவரும் முன்னால் வந்து மேடையின் பக்கம் பக்கம் பார்த்தவாறு அருகருகே நின்ற நிலையில் நடக்கிறார்கள் வீதியால் செல்வதுபோல் அபிநயம்)

தக:- இஞ்சு பார் லட்சுமி, இந்த ரோட்டிலே; கல்லும் முள்ளும், மேடும் பள்ளமுமா இருக்கிற இந்த ரோட்டிலே வலுவீச்சா ஓடுற கார்களும், லொறிகளும் தங்களை அடிச்சா, சாவுவராது எண்ட நினைப்போடு, வீச்சா சைக்கிள் ஓடுற பொடியானுக்கும் ஏன் பெட்டையானுக்கும் இடையிலே, நாங்கள் எவ்வளவு சாதாரணமா ... சிம்பிளா ... போய்க் கொண்டிருக்கிறம் ...

தாய்:- அங்கை புது மாப்பிளை, பொம்பிளை போகினம். பின்னுக்கு முத்தையரும் போரூர் போல இருக்கு ...

தக:- இஞ்சு இலட்சுமி உனக்குத் தெரியும்தானே ... அந்த வடலிக் காணித் துண்டில்தான் நாங்கள் முந்தி இருந்த னங்கள். இப்ப இவன் கந்தையா கல்வீடு கட்டியிருக்கிறானில்லே; அதில கொஞ்சம் மேற்கால தள்ளிப் பார்த்தா, இப்பவும் தெரியும் நாங்கள் முந்தி இருந்த வீட்டின்ர அடித்தரை. அப்ப அது வலு பெரிய காணி சுத்திவர தென்னையும், பனையுமா ... மாவும், பலாவுமாம் ... இப்ப எல்லாம் பிரிச்சப் பிரிச்ச வித்துப் போட்டினம்.

தாய்:- லொறி ... லொறி வருகுது. கொஞ்சம் கரையால வாங்கோவன் ...

தக:- அப்ப ... காலமை எழும்பி, பழஞ்சோத்துத் தண்ணியைக் குடிச்சப்போட்டுப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன மெண்டா ... மத்தியானம் ஒரு அரைச்சதம் குடுத்தா ... அந்தக் கிளவியின்ர கடையிலே தோசையும், சோறுமாவயிறு நிறையச் சாப்பிடுவம். பிறகு பின்னேரங் களிலே உப்பிடி உதாலை உலாத்தித் திரிஞ்சுபோட்டு ... இரவில் ஆச்சி ஓடியல் புட்டவிச்சத் தருவா; அதில் லாட்டில் கிலவேளை அந்த வீட்டு முத்தத்திலே இருந்து கொண்டு, நானும் என்ர ரெண்டு அண்ணையும், அக்காவ

மாய் அம்மாவைச் சுத்தி இருக்கேக்கை, அந்தப் பூரண நிலவிலே, விரலுக்கிடையாலை குழம்பும் சொதியும் வழிஞ்சோட, அம்மா ஒவ்வொரு பிடியா பிடிச்சத் தருவாவே சோறு ஆ ... எவ்வளவு உருசியா இருக்கும்.

தாய்:- செல்லனும் வாறண்டவன் ... இன்னும் காணேலை...

தக:- உண்மையா ... அந்தக் காலத்திலே நாங்கள் சுதந்திரமா, மகிழ்ச்சியா, எந்தப் பிரச்சனையுமற்ற இளம் பறவைகள் போல எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்தனங்கள். இண்டைய இளம் பொடியானப்போல போறதுக்குப் பாதை தெரியாமல், வாழுறதுக்கு வழி தெரியாமல் நடுக் கடலிலே திசை தெரியாமல் தத்தளிக்கின்ற வள்ளங்களைப் போலவே நாங்கள் இருந்தனங்கள் ... ?

தாய்:- அங்க புறக்கிருசியார் வீட்டை எல்லாரும் வந்திருப்பினம்.

[ஒளி மங்கல்]

× × ×

[மேடையின் முன்னால் உள்ள பீடத்தில் நின்றுகொண்டு வெளியே ஒரு மூலையைப் பார்த்தவண்ணம் இளைஞன் நடக்கிறான். சொர்க்கத்தில் நடப்பதுபோல். பின்னால் மேடையின் மறு மூலையில் தாயும் தகப்பனும் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் அபிநயம் செய்கிறார்கள். மகளைப் பிரிந்த கவலை போலவும், வீட்டில் நல்ல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்ததில் சந்தோஷம் போலவும் மாறி மாறி இடைக்கிடை சிரித்தபடி அபிநயித்தல் நன்று. எடுத்த துரைஞர் தன் இடத்தில் நிற்கிறார். ஒளி]

எடுத்துரைஞர்:- (அவனைக் காட்டி ஆறுதலாக) அவன் வேலை தேடித் தரை மார்க்கமா வெளிநாடு போனால் ... கொழும்பிலிருந்து பம்பாய்க்குப் பிளேனிலே போனால் ... பிறகு அங்கிருந்து தரைமார்க்கமா ... டெல்லி ... பாகிஸ்தான் இப்பிடி ருபாயோ ... ஓமானோ ... சலூ

திக்கோ போனான் ... அங்கை இரும்புக் கம்பனியிலே தன்ர
உடம்பை உருக்கி உழைச்சான்

தாய்:- ... ம் ... ஒரு மாதிரி கமலத்தின்ர அலுவலை ஒப்
பேத்தியாச்சு ...

தக:- அவன்தான் கலியாணத்தைப் பாக்கக் குடுத்துவைக்
கேலை.

× × ×

எடுத்துரைஞர்:- கால நிலையால் ... பேசும் மொழியால் ...
நிறத்தால் ... உண்ணும் உணவால் ... பழக்கவழக்கத்
தால் ... தான் வளர்ந்ததுக்கு முற்றிலும் எதிர்மாருன
குழலில், எத்தனையோ மைல்களுக்கு அப்பால் ... கூண்
டில் அடைபட்ட கிளிபோல் நின்று தன் கக, துக்கங்களை
மறந்து ... தன்னை வருத்தி அவன் உழைத்தான்.

தாய்:- கல்வீடும் கட்டி முடியுது ... குடிபூரலுக்கும் வர
மாட்டானாமே ...

தக:- ... ம் ... இல்லையாம் ... அங்கை கொம்பனியிலே வீவு
குடுக்கிறங்கள் இல்லையாம் ...

× ×

எடுத்துரைஞர்:- ஆம்! ... மீண்டும் ... !! தன்னுடைய
இலட்சியங்களையும், கனவுகளையும் அடையப் போராடும்
இந்த மனிதனுடைய போராட்டங்களில் சில; அதோ...!
அந்த வானத்திலே... வலு தூரத்தே தெரிகின்ற அந்த
நட்சத்திரங்களை ... அழகிய தாரகைகளை ... எட்டிப்
பிடிக்கும் முயற்சிக்குச் சமத்துவமாய் ஆகிப்போச்சு!
சமத்துவமாய் ஆகித்தான் போச்சு ...

தாய்:- ... இஞ்சருங்கோ ... நெஞ்சுக்குள்ளே என்னவோ
செய்யுது ... [சரியிருள்]

தக:- லட்சுமி ... உனக்கு ... உனக்கென்ன ... ?

தாய்:- ... செல்லன் ... செல்லன் எங்கை ... ?

(என்றவாறு சாகிறாள். அவர் அவளைத் தாங்கிப் பிடிக்
கிறார்.)

தக:- (கத்துகிறார்) ... செல்லன் ... உன்ர அம்மா ... அம்மா
வுக்குக் கொள்ளி வைச்சிட்டுப் போடா

[அவன் முன்பு பார்த்த திசையை நோக்கியவாறே ஒரு
கணம் நிற்கிறான். பின் தன்னைத் திடப்படுத்தியது
போல் — ஆனால், சோகமாக, மீண்டும் நடக்கிறான்.]

× × ×

— திரை —

என்றோ ஒரு நாள்

மேடையேற்றம்: மார்கழி 81 - புனித பெனடிக் கல்லூரி
மண்டபம், கொழும்பு.

இந் நாடகம் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் போராட்டத்தையும், அதற்கெதிரான முதலாளித்துவத்தின் அடக்குமுறையையும் விளக்க முயலும். இதன் முடிவு மட்டும் கற்பனையாக இருக்க, ஏனையவையாவும் நிதர்சனமாக இருப்பதையிட்டு விசனப்படுபவர்களில் நானும் ஒருவன்.

பாத்திரங்கள் உழைப்பாளிகளைப் போல் தோற்றமளிக்க வேண்டும், ஆட்டம் தெரிந்தவர்களாக இருத்தல் நல்லது. இதில் காந்தன், மைக்கல், துரைச்சாமி ஆகியோர் இளைஞர்கள், செல்லையாவும், சூசையப்பரும் சற்று வயதானவர்கள். சூசையின் முதுகில் ஒரு மூடை தொங்குகிறது. இவர்கள் இருவரும் முறையே நாட்டின் பஞ்சத்தையும், நாடற்றவரையும் இடையிடையே பிரதிநிதிப்படுத்துவார்கள்.

முழு நாடகமும் ஒரேயடியாக நிகழ்த்தப்படுவதால், அதில் சம்பவங்கள் நிகழும்போது ஏனைய பாத்திரங்கள் நிலையாக நின்றல் வேண்டும்.

★

மேடையில் ஐவரும் தாளத்துக்கு ஏற்ப, உழைப்பின் மகிமையை விளக்கும் வண்ணம் ஆடுகிறார்கள். மேடையின் பின்னே, அவைக்கு முதுகு காட்டியவாறு மனிதன் இருக்கிறான். ஆட்டம் முடியும்போது, அவனும் மெல்ல மெல்ல எழுந்து நிற்கிறான்.

சாந்தன் :- தெய் யும் தத்தத்
தெய் தெய் திதிதை
தெய் தெய் திதிதை - தை

மைக்கல் :- செய் தொழில் தெய்வம் - எமக்குச்
செய்யும் தொழிலே தெய்வம்

ஏனையோர் :- (திரும்ப)

சாந்தன் :- சொல் செயல் வீரம் — அதனால்
வெல்வோம் நாங்கள் தீரர்

ஏனையோர் :- (திரும்ப)

துரை :- காடு மரம் மலை மேடு — வெறும்
கட்டாந் தரை நிலங்கள்

ஏனையோர் :- (திரும்ப)

துரை :- பசுஞ் சோலைகள் என்றே — நாங்கள்
மாற்றியமைத்தோம் - மாற்றியமைத்தோம்

சூசை :- இந்த நாடு எங்கள் நாடு — என்று
ஆடினோம் நாங்கள் பாடினோம்

ஏனையோர் :-

(தாளம் நிற்கிறது)

அனைவரும் :- நாடு செழிக்கவே - நாலுபேர் செழித்தனர்
.. ..

(மனிதனைக் காட்டியவாறு)

(மீண்டும் தாளம் தொடர்கிறது)

சாந்தன் :- சுரண்டுற வர்க்கம் சுரண்டத் தொடங்கவே
உழைக்கிற வர்க்கம் ஒடுங்கிக் கிடந்தது

அனைவரும் :-

மைக்கல் :- தகிட தகிட தாம்
தகிட தகிட தாம்
தகிட தகிட தகிட தாம்
(தா தை தொம் நம்)

[ஆட்டம் முடிய செல்லையாவும் சூசையும் ஒரு மூலையில்
சோகமாக நிற்கிறார்கள். மைக்கல் நிலத்தைக் கொத்துவது
போலவும், துரைச்சாமி வயலில் நாற்று நடுவது போலவும்
அபிநயம் செய்கிறார்கள். சாந்தன் நிலத்தில் இருந்தவாறே
திவிரமாக யோசிக்கிறான். பின்னர் கையில் இருந்ததை ஆத்
கிரத்துடன் நிலத்தில் எறிந்தவாறே]

சாந்தன் :- மண்ணுங்கட்டிகள் ... எவ்வளவு காலத்துக்கு
இப்பிடி இருக்கப் போறியன்?... எத்தனை நாளைக்கு,
இப்பிடி கைகட்டி ... வாய் பொத்தி சீ வெட்கமா
யில்லை...?... ஒருக்கால் திரும்பிப் பாருங்கோ ... (மனித
னைக் காட்டி) ... மற்றவங்களைப் பாருங்கோ ... மாடி
மாடியார் வீட்டைக் கட்டுறான் ... கோடி கோடியா
சேர்த்து வைக்கிறான் ... இதெல்லாம் ஆராவே ...? எங்க
ளாவே ... எங்கட இரத்தத்தாவே ... அனால் நாங்கள்
இன்னமும் அப்படியேதான் இருக்கிறம் ... எங்களிலே
எந்த மாற்றமும் இல்லை ... ஏன்...? என்னத்துக்கு...?

மைக்கல் :- (எரிச்சலுடன்) ஏன் எதுக்கெண்டு கேக்கிற நிலை
யிலேயே நாங்கள் இருக்கிறம் ... எங்களைப் பார் ... எங்க
ளிட்டை என்ன இருக்கு ... உழைப்பு உறிஞ்சின ரத்தம்
போக, மிச்சமா இருக்கிற இந்த உடம்பை விட வேறு
என்ன இருக்கு...?

செல்லையா :- காசிருக்கா ... இல்லை!

சூசை :- நாலு காணி ... ம ... (இல்லை என்பது போல்
தலையாட்டல்)

மைக்கல் :- சொந்தமா தொழிலுமில்லை ... ஒரு தொழிற்
சாலை தன்னும் இல்லை ... நாங்கள் ஆர் ..? அவங்கட
காசுக்காக அவங்களுக்குக் கீழை வேலை செய்யிறவங்கள்..

சூசை :- அதுமட்டுமே; எங்களுக்கெண்டு வீடு வாசல் ...
தோட்டம் ... துறவு ... ஒண்டுமே இல்லை ... ஒண்டுமே
இல்லை

செல்லை :- நாங்கள் தான் இருக்கிறம் ... நாங்கள் தான்
இருக்கிறம் ...

துரை :- ஓம்! சும்மா ... நீங்கள் இப்பிடியே . கதைச்சு,
கதைச்சுக் கொண்டு இருங்கோ ... கதை ஒண்டும்
காலத்தை மாற்றாது ... செயல்தான் வேணும் ...

மைக்கல் :- எங்களாவே என்னத்தைச் செய்ய ஏலுமெண்டு
நீ நினைக்கிறாய் ... அவனுக்கு முன்னாலே நிண்டு, அவ
ளோட நேருக்கு நேர் நாங்கள் கதைக்க ஏலுமே ... ஏன்,
நிக்கத்தான் ஏலுமே ...?

சாந்தன் :- ஏன் கதைச்சால் என்ன ... நாங்கள் கரைஞ்சு
போவேமே ... அவனும் எங்களைப் போல மனுசன்
தானே ...

மைக்கல் :- ஆனால் அவனைப்போல நாங்கள் இல்லையே ...
சாந்தன் கற்பாறையோட மோதினா எங்கட தலை
தாண்டா உடையும்

துரைச்சாமி :- இவனைப்போல பயந்தாங்கொள்ளிகள் இருக்
கிற வரைக்கும் நாங்கள் ஒண்டுஞ் செய்ய ஏலாது...

மைக்கல்:- பயமெண்டு இல்லை ஆனால் நாங்கள் நிதர்னமா நடக்கவேணும்... ஆறு பாயுது எண்டு நாங்களும் பாய்ஞ்சால் ... நாங்கள் அழிஞ்சுதான் போவம் ... எங்களுக்கு எத்தினை பூசல் கிடக்கு .. பேதம் இருக்கு ... அதுமட்டுமே; நாங்கள் ஒற்றுமையாகவே இருக்கிறம் ... இல்லை ... ஒவ்வொரு அணியா பிரிஞ்சு இருக்கிறம் ...

துரை:- நீ என்ன சொல்லுறியோ எனக்குத் தெரியாது ... அவனைப் பார்க்கவே எனக்குப் பிடிக்கேலை. அவன் இங்கை வாறது ... வந்து எங்களை அதட்டிவந்து அடிக்கிறது எனக்குத் துப்பரவாப் பிடிக்கேலை ... அவன் ஒவ்வொரு அடி அடியா வைச்சு இங்கு நடந்து வரேக்கை ... அந்த அடி ஒவ்வொன்றும் என் நெஞ்சிலே விழுகிற மாதிரித்தான் இருக்கு ...

சாந்தன்:- உண்மை தாண்டா ... அவன் பாக்கிற ஒவ்வொரு பார்வையும் எங்களைச் சுட்டெரிக்கிற மாதிரித்தான் இருக்கு. அவன் வேண்டும் எண்டே எங்களை அவமானப் படுத்துறான் ... அலட்சியப் படுத்துறான் ... தன்ர வீட்டு நாயை விடக் கேவலமா ... சீ ...

மைக்கல்:- என்ன இருந்தாலும் — அவன்; அவன்தாண்டா சாந்தன் நாங்கள், நாங்கள் தாண்டா சாந்தன்

செல்லை என்ன இருந்தாலும் — அவன் அவன்தாண்டா சூசை சாந்தன் நாங்கள் நாங்கள் தாண்டா சாந்தன்.

சாந்தன்:- அவன் — எவளாய் இருந்தால் என்ன நாங்கள் அவளாய் மாற வேண்டும்...

செல்லை அவன் — எவளாய் இருந்தால் என்ன சூசை நாங்கள் அவளாய் மாற வேண்டும்.

துரை:- அவன் வாற நேரமாச்சு ... இண்டைக்கு உதைப் பற்றிக் கேட்கத்தான் போறன் ... அவனிட்டை நேரா கேக்கத்தான் போறன் ...

மைக்கல்:- ஓ ... நீ என்ன புதுசா கேக்கப்போறாய் ...? ஏன் இவ்வளவு காலமும் ஒருத்தரும் கேக்கலையே ... கேட்டவங்கள் தானே ... ஆனால், கேட்டவங்களுக்கு என்ன நடந்தது ...?

சாந்தன்:- கந்தசாமி, சம்பள உயர்வு வேணும் எண்டு துடியாய்த் துடிச்சான் ... அவன்ர துடிப்பை ஒரேயடியா அடக்கிப் போட்டாங்கள்.

மைக்கல்:- உது மட்டுமே; உப்பிடித்தான் உவன் சுந்தரம் தங்கட தொழிற்சாலைக்கு முன்னூலை மறியல் போராட்டம் செய்தவன் ... கடைசியா அவனுக்கு என்ன நடந்தது ...? இரவிலை வெறியிலே போனவனை லொறி அடிச்சப்போட்டுது எண்டு சொன்னார்கள்

சாந்தன்:- ஆனால் ... உண்மையிலே அது ஒரு கொலை ...

துரை:- உதுகளுக்குப் பயந்தா எங்களுக்கு விடிவு வராது ... இண்டைக்கு அவன் வரட்டும் ... புத்தொளி இனித்தான் பிறக்கப்போகுது ... புதுயுகம் இனி மலரத்தான் போகுது.

சூசை:- } புத்தொளி இனித்தான் பிறக்கப் போகுது
செல்:- } புதுயுகம் இனி மலரத்தான் போகுது.

செல்லை:- என்ற பசிக்கு சோறு கேளடா ...

துரை:- ஓம் ... சோறென்ன ... நெல் வயலே கேப்பன்.

சூசை:- நான் இருக்கக் குடில் ஒன்று கேளடா தம்பி.

துரை:- நீ இருக்க மாளிகையே கேப்பன் ...

மைக்கல்:- வேலை இல்லாதோர்க்கு வேலை வேண்டும் ...

சாந்தன்:- உழைப்புக்குத் தகுந்த ஊதியம் வேண்டும் ...

துரை:- இதென்ன பேரிசா ... ? அத்தனையும் கேக்கத்தான் போறன் ... எங்கள் பரம்பரை தோற்றதில்லை போராட்டத்தில் ... தோல்விகளை நாங்கள் தொட்டதில்லை வாழ்க்கையில் ... இண்டைக்கு இரண்டில் ஒண்டு பாக்க வேணும் ...

மைக்கல்:- (பின்னால் திரும்பிப் பார்க்க மனிதன் மெல்லத் திரும்பி, அவைக்கு முகம் காட்டுகிறான்.)
... உஸ் ... அவன் வரப்போறான் ... அவன் வாற நேர மாச்சு ...

(மனிதன் மெல்ல மெல்ல நடந்து முன்னால் வருகிறான்)

செல்லை:- ஐயா வாரார் ... (திரும்பிப் பார்த்தவாறு)

குசை:- ஓமோம் ... ஐயா தான் வாரார் ...

மைக்கல்:- எங்கட முதலாளி வாரான் ...

சாந்தன்:- இந்தச் சாம்பிராச்சியத்தின் முடிசூடா மன்னன் வாரான் ...

மனிதன்:- (வந்து முன்னால் நின்றவாறு, ஏதோ கற்பனையில் சஞ்சரிப்பவன் போல், ஆறுதலாகப் பேசுகிறான்)

இதுதான் எனது உலகம் ... இந்தப் பூவுலகிற்கும் அப்பால், அந்தப் பிரபஞ்சத்தில் சஞ்சரிக்கவே நான் துடிக்கிறேன். பொங்கிப் பிரவாகிக்கும் சமுத்திரங்கள் ... மங்காப் புகழ்கொண்ட மாநிலங்கள் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இயற்கையின் எழில் ஓவியங்கள் அதுமட்டுமல்ல ... இந்த மண்ணை விட்டு விண்ணைத் தொட்டு நிற்கும் கட்டிடங்கள் ... தொழிற்சாலைகள் ... இத்தனையும் என்ன? இதோ ... இங்கு கூடி நிற்குதே இந்த மானிடக் கும்பல்கள் அத்தனையும் எனக்குத்தான் சொந்தம் ... எனக்குத்தான் சொந்தம் ... ஆம்! இந்தப் பூவுலகுக்கு நான்தான் மன்னன் ... இந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்கெல்லாம் அதிபதி நானே ... இந்த மக்களுக்

குத் தலைவனும் நானேதான் ... மக்கள் இங்கே சந்தோஷமாக இருப்பதால், நானும் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்.

துரை:- நாங்கள் ஒண்டும் சந்தோஷமா இல்லை

சாந்தன்:- ஆனால் நீ சந்தோஷமா இருக்கிறாய்.

மனிதன்:- (அலட்சியமாக) இதென்ன குரல் ... ? பதுசா இருக்கு

துரை:- நாங்கள் இங்கை சந்தோஷமா இல்லை. ஆனால் நீ சந்தோஷமா இருக்கிறாய் ...

மனிதன்:- இதெங்கை இருந்து கேக்குது ... ஆர் கதைக்கிற ... ?

துரை:- நாங்கள் தான் கேக்கிறம் ... நான் தான் கதைக்கிறேன்

மனிதன்:- இஃ இதார் துரைச்சாமியே ... ஷி ஷி ... என்ன துரைச்சாமி வா இஞ்சை ... (என்றவாறு மனிதன் துரைச்சாமியின் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு மூலைக்குப் போகிறான். இவை நிகழும் போது ஏனையோர் நிலையாக நிற்கவேண்டும்.)
... இஞ்ச பார் ... பார் துரைச்சாமி ... அங்கை வானத்தைத் தொடுமாப்போலை நிக்குதே, அந்தக் ... ஓமோம் ... அதுக்குப் பின்னாலே ... பார் வடிவாத் தெரியுது பார் ... ஓம் ... அதுதான் துரைச்சாமி ... அது இனி ... பிறகு ... கார் ... பங்களா ...

[இது பேசப்படும் போது இடைக்கிடை துரைச்சாமி 'ஓம்', 'ஓமோம்', 'ஆ...', 'சரிசரி' என்று சொல்லவேண்டும். அல்லது தலையாட்ட வேண்டும்.]

பிறகென்னடா ... நீ உன்ர பெஞ்சாதி, பிள்ளை குட்டிகள் எல்லாம் சந்தோஷமா இருக்கலாம் ... சும்மா இவங்கட கதைகளைக் கேக்காமல் ... நீ நல்லா வாற அலுவலைப் பார் ...

துரை:- (காலில் விழுந்தவாறு) ஐயா! நீங்கள்தான் தெய்வம் ...

மனிதன்:- நான் வாறன் (மேடையின் பின்னால் சென்று பழைய நிலையில் நிற்கிறான்.)

துரை:- ஐயா வாங்கோ ... ஐயா வாங்கோ ... ஐயா வாங்கோ ... (என்றவாறே துரைச்சாமியும் மனிதனின் பின்னால் சென்று சேவகம் செய்வதுபோல் நிற்கிறான்.)

சாந்தன்:- ... சீ ... நாய்கள் ... முதுகெலும்பு இல்லாத முண்டங்கள் ...

சூசை + செல்லை:- (கையைக் காலை ஆட்டியவாறு)

அவன் சாப்பிட்டுக் கொழுக்கிறான்
நாங்கள் சாகுமாப்போல் மெலியிறம் —
அவன் பிளேனிலை போரான்
எமக்குப் பெலமேயில்லை போக —
அவன் படிகள் ஏறிப் போரான் — படுக்க
தெருப்படிகூட இல்லை எமக்கு —

மைக்கல்:- (ஆத்திரமாக) இவங்கள் எங்கை வாழுறது
நாங்கள் இங்கை வாடும்போது.

சூசை | (ஆத்திரமாக) இவங்கள் எங்கை வாழுறது
செல் | நாங்கள் இங்கை வாடும்போது

மைக்கல்:- தனியொருவன் இவனில்லை இங்கே - இதுவோர்
தனிப் பரம்பரையே தோழா ... (சாந்தனின் முதுகில்
தட்டி அவனைத் தேற்றுவது போல்)

சாந்தன்:- (ஆவேசமாக) டேய் துரைச்சாமி! இந்தப் பெரிய
மலையிலே, நீ பிடிச்சது ஒரு சின்ன மடுவைத்தான் ...
டேய்...! ஒரு நாளைக்கு நாங்கள் ... மலையையே பிடிப்பம்
ஓம் ... மறந்திடாதே ...

(ஒளி மங்கல்)

(எல்லோரும் முன்னர்போலவே மேசையில் நிற்கிறார்கள்)
செல்லையா:- நாங்கள் இப்பிடியே கிடந்து சாகவேண்டியது
தான் ... செத்து மடிய வேண்டியதுதான் ... சாப்பாடு
எண்டு சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாகுது ... செக்கு மாடு
கள் மாதிரி உழைச்ச எங்களுக்கு, இண்டைக்குச் சாப்
பிட வழியில்லை ... நாங்கள் வளத்துவிட்ட பயிர்கள் ...
உரமேத்திவிட்ட நிலங்கள் ... எல்லாம் செழிச்சுக்
கொழிக்குது ... ஆனால் எங்கட வாழ்க்கையிலே தான்
செழுமையுமில்லை ... முழுமையுமில்லை வெறும் முதுமை
தான் எஞ்சி நிற்குது ... வெறும் முதுமைதான் எஞ்சி
நிற்குது ... சூசை! ... எங்கை நீ ... ? ... ஓ! நீயும் இங்
கையே நிக்கிறாய் ... ?

சூசை:- ஓம் இன்னமும் நான் உயிரோட தான் இருக்
கிறன் ... செல்லையா! நாடோடிகளாய் வந்தவங்கள்
தான் நாங்கள். ஆனால், நாடு கொழிக்கச் செய்தநாங்கள்
ஓம் ... பிறகும் நாடோடியாய்த்தான் இருக்கிறம் ...
நாலடி நிலம்கூட சொந்தமா இல்லை எங்களிட்டை
நோயும், பிணியும், மெலிஞ்ச இந்த உடம்பும் தான்
சொந்தமா போச்சு ... என்ன செல்லையா ... ஒவ்வொரு
நாளும் விடிஞ்சதானே போகுது

செல்லை:- என்னது சூசை ... ?

சூசை: ஒவ்வொரு நாளும் விடிஞ்சதான் போகுது செல்லையா

மைக்கல்:- ஆனால் இவங்கட வாழ்க்கை இன்னும் விடியேலைச்
சாந்தன் ,, ,, ,, ,, ,, ,,

சூசை:- எத்தனை நாள் உழைச்சன் ... எப்பிடி நான்
உழைச்சன் ...

செல்லை:- எத்தனை நாள் உழைச்சன் ... எப்பிடி நான்
உழைச்சன் ...

சூசை:- மூட்டை மூட்டையா முதுகில சுமந்து ...

மைக்கல்:- மூட்டை மூட்டையா முதுகில சுமந்து நீ சேர்த்த சொத்து, எங்கையடா சூசை ...?

சாந்தன்:- (சூசைக்கு அருகே சென்று)

மூட்டை மூட்டையாய் முதுகில சுமந்து
சூசை சேர்த்த சொத்து - மைக்கல்
மூட்டையாய் தொங்குது முதுகில பார்
வெறும் மூட்டையாய் தொங்குது முதுகில பார்.

செல்லையா!- சூசை!... நாங்கள் உழைக்கப் பிறந்தனாங்கள் உழைச்சிட்டம் இனிச் சாகவேண்டியது தானே...

சாந்தன்!- என்ன பெரிசா உழைச்சிட்டியல்...? உழைச்சுத் தான் என்னத்தைக் கண்டியல்...? இப்பிடித்தான் உன்ர அப்பனும் சொல்லி இருப்பான். இப்ப நீ சொல்லுறாய்... பிறகு... உன்ர மோன் சொல்லுவான். ஏன் நீங்கள் ஒரு பரம்பரையைத் தோற்றுவிக்கிறியல்.....?

செல்லை + சூசை:- அப்ப நாங்கள் என்னத்தைத் தான் செய்யுறது ...?

சாந்தன்:- நீங்கள் இப்பிடி முடங்கிக் கிடந்தால் எப்பவும் அடங்கிக் கிடக்க வேண்டியது தான் உங்கட வீர நெஞ்சை நிமிர் த்திக் கொண்டு வீறு நடை போட வேணும் ...

மைக்கல்:- அதுமட்டுமில்லை நாங்கள் நல்லா யோசிக்க வேணும் .. அறிவுபூர்வமா சிந்திக்க வேணும் நாங்கள் ஏன் சுரண்டுப்படுகிறம்? அவங்கள் ஏன் சுரண்டுறாங்கள் ? ஓம் ... நாங்கள் ஏன் போராடுகிறம்?... அதைப் பற்றி எங்களுக்கு ஒரு விழிப்புணர்வு வேணும்.

செல்லை:- உந்த உணர்ச்சியே எங்களுக்கு மரத்துப் போச் சுது ஐயா ...

மைக்கல்:- அதால்தான் இப்ப நீங்கள் மரம் மாதிரி நிக் கிறியள் ... இல்லை ... நீங்கள் கொஞ்சம் யோசிக்க

வேணும் ... எப்பிடி இவங்கள் போராடுகிறார்கள் எண்டு நீங்கள் முதலிலை பார்க்கவேணும் ... அது சரியே எண் டெல்லாம் நீங்கள் சிந்திக்கவேணும் ...

சூசை:- உதுகளைச் சிந்திக்க எங்களுக்கு எங்கை நேரம் சடக்கு ... பிள்ளை குட்டிகளைப் பற்றி யோசிக்கவே நேரம் பத்தாது ...

சகந்தன்:- ஓம்! நீங்கள் உங்கட சுயநலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறதால்தான், இன்னும் நாங்கள் இப்பிடியே இருக்கிறம்.

செல்:- அப்ப ... நீயே அவங்களுக்குச் சாப்பாடு போடப் போறாய்...?

சாந்தன்:- இல்லை! ... நீங்கள் அப்பிடிச் சொல்லப் படாது ... நீங்கள் இண்டைக்கு உங்கட பிள்ளை குட்டிகளை மட் டும்தான் சிந்திக்கிறியள் ... ஆனால், நாங்கள் பிள்ளை வரப்போற முழுச் சந்ததியையும் பற்றிச் சிந்திக்கிறம்.

சூசை + செல்லை:- உண்மைதான் ... நாங்கள் அதுகளுக் காண்டித் தன்னும் போராடத்தான் வேணும்.

மைக்கல்:- ஓம்! போராட்டம் எண்டவுடனே நாங்கள் கைகளை மட்டும் யோசிக்கப்படாது... அறிவுபூர்வமாக வும் நாங்கள் போராடவேணும்... வீரத்திலே யூதனைப் போல் .. விவேகத்தில் ஜப்பானியனாய் ... உறுதியிலே பலஸ்தீனனைப் போல் ... ஆத்மீகத்தில் இந்தியனாய் ... அறிவியலில் நாங்கள் இருப்போம் நாங்கள் இருப் போம்

செல்லை:- (மெதுவாக, சூசையிடம்) சூசை! இவங்கள் சொல்லுறதும் சரியாய்த்தான் இருக்கு ...

சூசை:- ஓம் செல்லையா! நாங்கள் பேசாமல் பறையாமல் இருந்து ஒண்டுஞ் செய்ய ஏலாது ...

செல்லை:- எதுக்கும் இண்டைக்கு அவனிட்டைத் தயவாக கேட்டுப்பார்ப்பம்

சூசை:- ஓமோம் ... ஒருக்கால் கேட்டுத்தான் பார்க்க வேணும்...

[ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது. மனிதன் திருப்பி, தன் வயிறைத் தடவியவாறே, அட்டகாசமாக மேடையின் முன்னால் வருகிறான். பின்வரும் உரையாடலின் போது சாந்தனும் மைக்கலும் நிலையாக நிற்கவேண்டும்]

செல்லை:- (அவனருகில் சென்று தயவாக) ஐயா ... நான் எட்டுப்பிள்ளை குட்டிக்காரனையா .. பசி எங்களைக் கொல்லுது ... சாப்பாடே மறந்து போச்சையா நாங்கள் இப்ப அணு அணுவா செத்துக் கொண்டிருக்கிறம் ... ஐயா வீட்டில் அடுப்பெரிஞ்சு கனகாலம் ஆகுது ... ஓமய்யா கடைசியா நேற்றுத்தான் என்ற கடைசிப் பிள்ளையை எரிச்சப்போட்டு வந்தான் கடலையில ...ஓ...

மனிதன்:- (அலட்சியமாக) எங்க துரைச்சாமி ... அவிழடர் பார்ச்சலை ..

துரை: ஐயா ... இப்பத்தான் சாப்பிட்டனியல் ..

மனிதன்:- நடந்து வந்தது ... செமிச்சப் போச்சடா

துரை: ஐயாவுக்கு எல்லாம் நல்லாச் செமிக்கும் ...

செல்லை:- ஐயா ... வீட்டிலே ஒப்பாரி தாங்க முடியேலை ... ஓடியந்திட்டன் ... ஐயா நீங்கள்தான் இதுக்கொரு முடிவு கட்டவேணும் ...

மனிதன்:- (சாப்பிட்டவாறே) ... ம் .. கொஞ்சம் பொறு... (பல்லை நறுமிக்கொண்டு) முடிவு கட்டுவன் ... முடிவு ?? [மனிதன் மேடையின் குறுக்காக நடக்க துரைச்சாமியும் தொடர்கிறான்]

துரை; ஐயா நல்லா நடக்கிறியல் ...

மனிதன்; ஓமோம் (ஏளனமாக) நீயும் என்னோட நல்லா நடக்கிறாய்

சூசை:- ஐயா ...

(இருவரும் நிற்கிறார்கள்)

சூசை; ஐயா என்ற பேர் சூசை .. எஸ்ரேட்டிலே வேலை செய்தான் ... அப்ப ஒரு லயமாவது இருந்தது ... ஆனால் இப்ப அதுவுமில்லை ... என்ற குடும்பம் தெருவிலே நிக்குதையா ... பிள்ளைகள் கடைத்திண்ணைகளில் படுக்குதுகள் ... பாக்கிறதுக்குப் பரிதாபமாய் இருக்குதையா ...

மனிதன்:- ... இப்பதான் நினைவுக்கு வருகுது ... நினைவிலே வைச்சிரு ... பிறகு நான் மறந்து போவன் ...

துரை; சொல்லுங்கோ ஐயா .. அதைக் கேக்கத்தானே நாங்கள் இருக்கிறம் ..

மனிதன்: கட்டுவன் தோட்டத்திலே ... ஒரு கல்வீடு கட்ட வேணும்.

துரை:- அப்ப இந்த வீடு ஆருக்கையா ...?

மனிதன்:- அது விடுமுறையிலே போய் இருக்கிறதுக்கு ... அப்படியே மேலை ஒரு பெரிய பல்கணியும் கட்டச் சொல்லு ... மறந்திடாதே ..

துரை:- என்னத்துக்கு ஐயா பெரிசா

மனிதன்:- வேறை எதுக்கு ... பூக்கண்டு வைக்கத்தான்.

சூசை: ஐயா குடியிருக்கச் சின்னக் குடிசை தன்னும் கட்டித்தாங்கோ ... குலக்கொழுந்துகள் சுகமாய் படுத்துத் தூங்கட்டும் ... அதுகள்தான் பிறகு தேயிலைக் கொழுந்துகள் பிடுங்கப் போகுதுகள் ...

மனி: என்ன வெருட்டிப் பாக்கிறாய் ...

சூசை + செல்:- இது வெருட்டில்லை ஐயா ... இவை வெறும் உண்மைகள்.

மனி:- (அவர்கள் காலடியில் சாப்பாட்டை எறிந்துவிட்டு) பொறுக்கித் தின்னுங்கோடா ... பொறுக்கிப் பயல்களே.

சூசை + செல்:- (வெறுப்புடன்) நாங்கள் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்ப்பம் ... ஆனால், பொறுக்கித் தின்ன மாட்டம் ...

மனி:- என்னை எதிர்த்துக்கதைக்கத் தொடங்கிட்டியளோ ... துரைச்சாமி இன்னமும் நீ பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறாய் ...

(துரைச்சாமி முன்னால் வந்து அடிப்பது போலவும் அப் போது அவர்கள் வேதனைப்படுவது போலவும் அபிநயம்)

சூசை + செல்:- ஐயே அம்மா; அடி — உதை
மின்னல் — வெட்டு; பிள்ளை — குட்டி
வீடு — வாசல்: சொத்து சுகம்
ரக்தம் — ரத்தம்; ஐயோ - அம்மா...

(இந்நேரம் சாந்தன் பாய்ந்து மனிதனின் சேட்டில் பிடித்தவாறு கத்துகிறான்)

சாந்தன்:- டேய் ... ஆரிலை கை வைக்கிறாய் எண்ணுறதை மறந்திடாதே ... ஆரடா இவங்கள்? உனக்காண்டி உழைச்சுழைச்சு உருக்குலைஞ்சு போனவங்கள் ... இவங்கள் செத்துப்போனால் ... உன்ர வாழ்க்கையும் செத்துப் போகும் ... ஓம் ... உன்ர அடக்கு முறையைத் தட்டிக் கேக்க ஆக்கள் இல்லை எண்டு நினைக்காதே ... நாங்கள் இருக்கிறம் எல்லாரும் ஒரு நாளைக்கு ஒன்று சேர்ந்து உன்னை அழிப்பம் ... ஓ ... கனநாளில்லை ...

(மனிதன் தன்னைச் சமாளித்தவாறு)

மனிதன்:- ... சாந்தன் ... என்ன தம்பி நீ ... நாங்கள் ஒண் டுக்கை ஒண்டு ... இதென்ன இது ... உங்களுக்கு ஏதா வது பிரச்சனை எண்டால் அதை நாங்கள் பேசித் தீர்ப்பம் ... வா தம்பி ... (முன்னால் ஒரு அடி வைத்து மனதுக்குள்) ... ம் ... இவங்கள் இப்ப வளந்திட்டாங்கள் ... எண்ணத் தால, அறிவால, இலட்சியத்தால ... நல்லா வளந்திட்

டாங்கள் ... இவங்களிட்டை என்ர பாச்சா ஒண்டும் இனிப் பலிக்காது ... இவங்களை வளரவிட்டா இவங்கள் என்னை அழிச்சுப்போடுவாங்கள் ஓம் ... அதுக்குள்ளே இவங்களை அழிச்சுப்போடவேணும் ...

[என்றவாறு வேகமாக மனிதன் மேடையின் உள்ளே போக, சாந்தனும் வேதனையுடன் வேகமாக இழுபட்டுச் செல்வது போல் செல்கிறான். துரைச்சாமியும் பின் தொடர்கிறான். உள்ளே கடலையின் சத்தம், மற்றும் மக்களின் ஆய் ... ஷிய் சத்தம் கேட்கிறது. சிறிது நேரத்தில் மனிதன் மேடைக்கு வந்து தன் பழைய இடத்தில்—பின் மேடையில் நிற்கிறான். பின்னர் சூசை யும் செல்லையாவும் மேடையின் உள்ளே பார்த்தவாறு]

செல்லையா:- இதென்ன இது ... கடற்கரையிலே ஒரே சன மாக இருக்கு ... அங்கையும் இங்கையும் ஓடிக்கொண்டு ...

சூசை:- மழை வேறை கொட்டு கொட்டென்று கொட்டுது ... அதையும் பரவாய்படுத்தாமல் ... அப்பிடி என்ன அங்கை புதுனமோ ...

செல்லையா:- ஐயோ ... அங்கை ... அது ...? சேட் ஒண்டு மிதந்து வருகுது ...

சூசை:- செல்லையா அங்கை ... கடலுக்குள்ளாலை ஆரையோ தூக்கிக்கொண்டு வாராங்கள் ... என்ன அநியாய மோ

செல்லையா:- இதேன் ... சாந்தனின்ர அம்மாவும் அக்கா வுமா குளறிக்கொண்டு ஓடினம் ... அப்ப ...?

[மைக்கல் வந்து மேடையின் உட்புறம் பார்த்துவிட்டு]

மைக்கல்:- ... தலைக்குமேலை வெள்ளம் வந்திட்டுது ... தடுத்திப்போட வேணும் இல்லையெண்டா தலையே முழு கிப்போகும் ... இப்ப நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன்...

சூசை + செல்:- சொல்லு ... தலையைக் குடுத்தெண்டா லும் அதைச் செயல்படுத்துவோம் ...

மைக்கல்:- நாங்கள் ஒரு புதுச் சங்கம் அமைக்கவேணும் ... பிரிஞ்சு பிரிஞ்சு இருக்கிற எல்லாச் சங்கங்களையும் நாங்

கள் ஒன்று இணைக்கவேணும் ... உழைக்கின்ற வர்க்கம்
அத்தனைக்குமே ஒரு சங்கம்தான் ... அப்பிடி நாங்கள்
ஒன்றுபட வேணும் ... அத்தனை உறுதி வேணும்

சூசை + செல் :- நாங்கள் ஒன்றுபடுவோம் ... ஒன்றுபடு
வோம் ... (கைகளை உயர்த்தி).

மைக்கல் :- நாங்கள் எல்லாம் ஒற்றுமையாய் ஒன்றுபட்டு
சங்கம் அமைப்போம் ... அந்தச் சங்கத்திலே நாங்கள்
அனைவரும் சங்கமமாவோம் ... அங்கே ... இனத்தால,
இடத்தால, வேற்றுமைகள் இல்லை

அனைவரும் :- இனத்தால, இடத்தால, வேற்றுமைகள்
இல்லை.

செல் :- வர்க்கப் பிரிவினை இல்லை ... வர்க்கப் பிரிவினை
கொஞ்சமும் இல்லை ...

அனைவரும் :- வர்க்கப் பிரிவினை இல்லை ... வர்க்கப்பிரிவினை
கொஞ்சமும் இல்லை.

சூசை :- நிறத்தால மதத்தால பேதங்கள் இல்லை

அனைவரும் :- நிறத்தால மதத்தால பேதங்கள் இல்லை.

மைக்கல் :- (கைகளால் அழைத்து) வாருங்கோ ... வாருங்
கோ ... ஒன்றாக வாருங்கோ ... ஒற்றுமையா வாருங்கோ ...
புத்தொளி பிறக்கப் புது விதி செய்வோம்.

அனைவரும் :- புத்தொளி பிறக்கப் புதுவிதி செய்வோம்
(என்றவாறே, கைகளை உயர்த்திய வண்ணம் தாள
லயத்துடன் மனிதனைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்கள்.
அப்போது மனிதன் அங்கும் இங்கும் பயந்தவாறு நடுங்
குகிறான்.

மைக்கல் :- தா தை ... தொம் ... நம்
(மூவரும் ஒரு காலால் அவனை நசுக்குவது போல ஆவேச
மாக நிற்கிறார்கள். பின்னால், சுரவரிசை சொல்லப்படும்
போது மெல்ல மெல்ல அவர்கள், அவனை மிதிக்கிறார்கள்.
அவனும் மெல்லச் சரிந்து விழுகிறான்.)

ச..... ரி க..... ம..... ப..... த..... நி... (ச)
(திரை ஒளிமங்ககல். திரை)